Leto VIII. **V Celji, dne 7. oktobra l. 1898.** Štev. 40.

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — **Rokopisi** se ne vračajo. — **Za inserate** se plačuje 50 kr. temeljne **pristojbine ter od** vsake petit-vrste po 10 kr. **za vsakokrat**; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — **Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr.**, za četrt leta 80 kr., katera naj se pošilja: **Upravništvu „Domovine“ v Celji.**

Prememba parlamentarnega položaja.

Naslednji [illegible] obetajo prinesti velevažno premembo v parlamentu, v ministerstvu in v naši zamotani državni upravi sploh.

Dosedaj smo pač imeli parlamentno večino — Slovanov, a vladala je v resnici podivjana nemška levica s sredstvi nasilstva. Ministerstvo pa se ni maralo nagniti na nobeno stran, temveč je hotelo stati nad strankami. Z levičarsko manjšino se vezati, bila bi nezmisel, desničarsko večino prezirati pa je še — večja. Desnica brez ministerske zveze je onemogla večina, pa tudi ministerstvo brez zanesljive desnice je mrtvo, kakor je bilo Thunovo, Gautschevo, Badenijevo in druga pred tem. Tako potrebo bi bilo moralo že vsako ministerstvo uvideti davno; da je prezralo zbližanje z desnico, je vzrok menda le ta, ker tvorijo večino — Slovani. Da bi bili v večini Nemci, zdavno bi se bilo ž njimi ministerstvo *združilo.*

„Sila kola lomi“ — spoznal je sedaj grof Thun. Nemški obstrukcijonisti zavlačujejo že skoraj dve leti vsako delo parlamenta. Nobena obljuba, nobena grožnja jih ni mogla pomiriti in pridobiti za redno delovanje. Vlada je imela ž njimi neodpustljivo potrpljenje, dokler se je šlo za zgolj koristi narodov. Kaj se je vse žrtvovalo njim na ljubo! Odhajala so ministerstva, prekinjala so se zasedanja, zbok njih je pokazala avstrijska vlada pred celim svetom svojo slabost, vso svojo nagoto. Verna desnica, udani Slovani so morali zarad peščice kričačev zgubljati vse nade. Trpeli so z vlado vred na ugledu, gledati so morali kako trpi ljudstvo vsled njihove nedelavnosti.

Nemški rogovileži pa so se posmehovali obupani vladi ter onemogli vladni večini, vztrajali pri svoji trmoglavosti nadalje ter tiranizovali Avstrijo.

Slovani obupali so že davno, da bi se pri vladni nebrižnosti kedaj ta tužni položaj premenil, a sedaj je zapustilo upanje tudi — vlado.

In sklenila je baje učiniti to, kar je edino pametno, kar bi že bila morala storiti davno:

Odločila se je stopiti v tesno zvezo s strankami večine, proglasiti slovansko desnico za vladno večino, s katero in po katerih načelih hoče vladati.

Ako se to vresniči — kar dozvemo že te dni — storjen je velikansk korak za premembo državnega položaja.

Te vesti veselili bi se tembolj, da je ukrenil grof Thun to iz lastnega prepričanja, iz premišljenih nagibov. Toda odločilno ulogo igra pri tem — potreba, sila. Recimo vendar, da je prišel k omenjeni odločbi grof Thun nekaj tudi po dolgem razmišljevanji, sicer bi morali izvajati da — prisiljena reč ni nikoli dobra. Nočemo tedaj trditi, da si hoče ministerski predsednik najeti večino, ker jo le potrebuje, niti samo za tako dolgo, dokler jo potrebuje. To bi bila prežalostna in — prenevarna grešitev na velikodušnost večine. Vsekakor pa bi tega ne storil, ako mu ne bi grozil drugače polom.

Obnovitev nagodbe je pred durmi, levičarji tega nikoli ne dovolijo, a desnica do sedaj ni vedela čemu naj vladi pomaga, ker tlačanje je vendar že davno odpravljeno.

Proti nagodbi se je oglasilo nad 50 govornikov iz levice, za isto pa nihče. Vlada je tedaj v hudih škripcih. Prišla je na rešilno misel — zvezati se z desnico.

Ni baš častno izkoriščati koga zadrego v lastno korist, a vlada nas je Slovane že toliko žalila in prezirala, da bi bil neodpustljiv greh' ako naši poslanci ne bi znali izkoristiti njeno zagato ter se vpreči pred njo le tedaj, če jim zajamči odškodnino, da nam da vsaj ono, kar je že itak naše.

Vlada se zveže z desnico, vladati hoče z desnico, parlament bo desničarski, tedaj tudi ministerstvo iz desnice.

Za novo vladanje z desnico ne bo treba grofu Thunu iskati kakega novega programa, vsprejme le naj adresni načrt, kakšnega je sklenila desnica že lansko leto, in kateri se glasi: Jezikovna ravnopravnost, avtonomija dežel in negovanja verstva in nravnosti. Lepšega načrta za osrečenje Avstrije si pač vlada ne more misliti.

Ministerstvo se baje sestavi tako, da bo imela vsaka glavna stranka desnice svojega zastopnika v njem. Govori se, da bo jeden izbran iz Slovansko-krščanske nar. zveze“. Ako so govorice morda tudi prevzgodne, vprašamo se, bi li bilo to tako kaj izvanrednega. Omenjena zveza je vendar jedna prva tistih, ki šteje toliko izobraženih in vestnih zastopnikov vedno vernega in patrijotičnega naroda Slovencev in Hrvatov. Zakaj bi se moralo vedno poverjati tako važno in odgovornosti polno dostojanstvo le možem, ki so k temu le po rojstvu in plemstvu izbrani, po strokovnem znanju pa se skoraj nikoli ne vpraša.

Marsikateri poljedelski minister niti ne zna ločiti pšenice od turšice, ne ve li raste grozdje na trti ali na njivi. In tak mož odločuje o potrebah kmetijstva!

Vendar bo tudi tukaj treba vse opreznosti napram Thunovi vladi; vkljub obljubam ne bo našim poslancem drviti slepo za njim.

Položaj se temeljito premeni, premeniti pa pa se mora ob jednem tudi državna uprava — le pazimo, da ne odidemo Slovenci — praznih rok!

LISTEK.

Doma in na tujem.

Poučna povest za národ.

Poljski spisal Felicijan Pintowski.
Poslovenil Podravski.

Kako je začel življenje Anton in kako Matija.

„Slabo ravnaš Anton, slabo, ako je resnica kar praviš.“

„Naj te Matija radi tega glava ne boli,“ odvrne Anton, „ali je nemara to slabo, če si reven vojak prisluži par goldinarjev?“

„Prav bi bilo, ko bi si jih prislužil, toda na pošten način, ne pa z goljufijo,“ reče Matija.

„Oj, nehaj vendar, nehaj; bahaš se zares zmerom s svojim poštenjem, toda znaj, da s poštenjem sedaj daleč ne prideš. Ako hočeš živeti, moraš imeti glavo na pravem mestu, moraš jo znati kretati (vrteti), — samo da prideš dalje.“

„No, no, ti gotovo prideš kedaj „dalje“, ako hočeš res tako postopati, kakor praviš.“

„Gotovo da hočem, ker se pri tem počutim dobro. Poglej Matijček, kako zali goldinarji so ter poslušaj kako žvenkljajo.“ Po teh besedah izvleče Anton iz žepa štiri srebrne goldinarje ter jame ž njimi žvenkljati Matijcu pred očmi. Matija vstane s klopi ter odide v kasarno, ker se ni hotel dalje razgovarjati z Antonom.

Anton je ostal sam, vtaknil roki v žep ter sprehajajoč se po trgu, žvenkljal z goldinarji in momljal:

„Da sem jaz postal desetnik, temu se ne čudim, toda da so tega Matijca tudi napravili desetnika, temu se ne morem dovolj načuditi. On je poprej vstvarjen za vola, nego za desetnika. Vse njegovo življenje bodo ž njim orali; on nikamor ne pride in si ničesar ne pridobi, ker je prepošten. Ko bi živeli v nebesih, kjer ima poštenje svojo ceno, bil bi tudi jaz tak kakor on, toda živeč na zemlji, človek ne more biti kakor angelj.“

Ko je Anton tako govoril sam s seboj, pride za njim častnik ter ga vpraša:

„Na kaj toliko mislite Anton, da se celó na sprehodu razgovarjate sam s seboj?“

Anton obstane, pozdravi z roko predpostavljenega ter odvrne brez ovire:

„Prosim, gospod častnik, učim se povelj za jutršnje vaje, katere bom narekoval vojakom.“

Častnik se nasmehne ter gre dalje, Anton pa, zadovoljen sam s seboj, misli si:

„Kaj ne, da imam glavo na pravem mestu, kajti naj bi bil častnik tako zasačil Matijca, gotovo bil bi mu primrznil jezik v ustih.“

Tako sta bila dva desetnika, katerih razgovor smo slišali. Ako pa hočemo ta razgovor bolje razumeti, treba nam je vedeti, da sta bila oba iz jedne vasi domá, in da so ju sedaj rabili pri gradbi trdnjave, kjer sta zapisovala, koliko voz kamenja so pripeljali Židje. Jeden izmed njih je pregovoril Antona, da mu je zaračunil po več voz, nego jih pripeljal, za kar je dobival od Žida po par goldinarjev. Anton je bil mlajši in lahkomišljen; torej ga je srbel jezik in zaupal je to stvar Matijcu, ki pa ga je za to pokregal in iz tega je nastal oni razgovor.

Antonu je bilo žal, da je zaupal to stvar Matijcu, torej je hotel tudi Matijca zvabiti v to barantijo, toda Matija ga je vselej strogo zavrnil, govoreč:

„Zapomni si, Anton, kar ti povem, kajti resničen je pregovor, ki dé, da od traka se pride k jermenu, od jermena h konjičku, potem pa na vislice.“

„Dá, pametno si zinil!“ razjari se Anton. „Sicer pa reci kar hočeš in delaj kar hočeš, toda jaz ti povem, Matija, da nikdar k nečemur ne prideš, ker si prostak brez glave in hočeš živeti pošteno.“

„Imej ti s tvojo glavo in svoje poštenje, a jaz svoje in videla bova, kam pride kateri v življenju, ker sam vidiš, Anton: nikaka umetnost

Revolucija v oktobru leta 1848 — in Slovenci.

Krvavi mesec je bil oktober pred 50 leti. Osodno odločbo za Avstrijo je prinesel 6. oktober. Mažarska se je odtrgala, grozovito je bučalo po celi monarhiji. Italijani kovali so na vsej črti veleizdajalsko zaroto ter se pri tem zvezali s puntarskimi Italijani v Lombardiji; no in Nemci so pridno podpirali oba odpadnika ter delali z vso silo na razpad države. Na Dunaji je tekla kri, cesar Ferdinand je ubežal na Moravsko. Prestolno mesto je bilo velikansk puntarski tabor, kjer so se zarotniki zabarikadirali ter grozili porušiti vse, kar je bilo na poti njihovim puntarskim nakanam.

Avstrija je obupala, bati se je bilo vsak dan razpada. Vojne čete imele so nad glavo posla z ustajniki v Italiji. Državni zbor, koliko je ostalo mož v njem po prvih krvavih pojavih, prilastil si je samovoljno nekako vladarsko moč ter se postavil v vrste dunajskih prekucuhov in Mažarov.

Izdajati je začel oklice na narode, naj ga pripoznajo za vrhovno državno oblast. V tem „rokovnjaškem parlamentu" pa so ostali le samo tisti elementi, ki so bili z ustaši jednih mislij, dočim so slovanski in državi udani takoj zapustili Dunaj, ko ga je cesar preklical za nepostavnega.

Narod, ki je ostal tudi v tem viharnem in zapeljivem času nespremenjeno veren in udan Avstriji in vladarju, bil je slovanski, pred vsem pa še Slovenci in Hrvatje. Prislovica o neomejni zvestobi Slovencev ni morda naš hvalospev, oktober leta 1848 to potrdi.

Kaj se je vse obetalo slovenskim poslancem, če prestopijo v vrste puntarjev ter pridobijo tudi svoj rod za njih namene. Junaški ban hrvatski Jelačič zbral je svoje, za Avstrijo navdušene Hrvate, korakal jim na čelu na Dunaj, oblegel puntarsko mesto ter ga končno prisilil, da se je udalo.

Uporni Nemci videli so takoj, da jim je vrli Hrvat prečrtal izdajalske nakane. Zasnovali so po vseh deželah agitacijo, naj se zbere vse na „črno vojsko", da preženejo Hrvate, ki jih hočejo potisniti v „sužnost". Njih oklici so imeli med Nemci vspeha, celó okrajne poglavarje so prisilili, da niso branili ljudstvu se zbirati za „pomoč Dunaju".

Poverjeniki prišli so tudi v slovenske dežele, a tukaj so slabo opravili. V Celju sta se oglasila dva — (tačas je bilo naše mesto še namreč avstrijsko in slovensko; naj bi le udaril danes Wolf na boben, takoj drvi vse za njim).

Enako odločno so odbili tudi koroški Slovenci povabila, dasi je sam deželni odbor ponujal Dunaju pomoč.

Na Primorskem zalotili so celó veliko vele izdajsko zaroto, dogovorjeno je bilo med Italijani da se vzdignejo, kakor hitro se prikaže brodovje iz Italije. Proti temu se je zasnovala narodna straža Slovencev, a po celi Istri so bili slovanski dobrovoljci, ki so stali iz lastnega nagiba noč in dan na straži za Avstrijo in deželno vlado.

Kako so mislili in delali Slovenci v tem obupanem in skušanem času, pove takratni poziv ljubljanskega političnega društva do naroda: „Slovani se čvrsto držimo Avstrije in smo jednodušno pripravljeni braniti in podpirati njeni ustavni prestol do zadnje kaplje krvi. Tudi mi hočemo svobodo, pa mi hočemo jednake pravice za vse narode. Mi hočemo, da ostane Avstrija velika in mogočna . . . Mi pa nočemo, da bi samo jedno mesto dajalo postave vsemu cesarstvu". (Ideja zjedinjene Slovenije).

S telesno hrabrostjo in duševnim naporom rešili so Avstrijo oktobra pred 50 leti edino — Slovani. Bili so tudi v državnem zboru v večini ter so združeni pripomogli cesarju, da se je „rokovnjaški parlament" razgnal ter se sklical redni v Kromeriž. Borili so se tedaj brez odmora na strani vlade, ter se tudi zanašali, da bo znala Avstrija za svojo rešitev jih tudi primerno vpoštevati. — Slovencev zvestoba bila je res „knežje" nagradena — kar čutimo še danes po petdesetih letih.

Ako kje, je tukaj resničen pregovor: „Nehvaležnost je plačilo sveta". Tistim Nemcem, katerih izdajalske pušice smo zastavljali z last nimi prsi, da niso zadele srca Avstrije, izročeni smo danes na milost in nemilost; oni primorski Slovani, ki so se prostovoljno noč in dan žrtvovali, da ne izvedejo Italijani nameravane veleizdaje, oni Slovani so sedaj pravcati sužnji Italijanov na svoji lastni zemlji. Ne vprašujmo se, kako se povrača junaštvo in udanost Hrvatov, ki so rešili Dunaj, vstavili navale zdivjanih Mažarov; v zahvalo in večni spomin prodani so največjemu tačasnemu sovražniku Avstrije, naj goršemu sovražniku slovanstva sploh — krutim Mažarom.

Kolika ironija — po petdesetih letih!

Celjske novice.

(Imendan Nj. Vel. cesarja Franca Jožefa I.) dne 4. t. m. praznovalo se je v Celju s slovesno sv. mašo, katero je služil ob 8. uri zjutraj mil. g. opat Ogradi s asistenco domačih gg. duhovnikov v župni cerkvi in kateri so prisostovali državni uradniki, profesorji, veteransko društvo s črno ovito zastavo ter mnogo odličnega in priprostega ljudstva. Dijaštvo imelo je pozneje slovesno sv. mašo.

(„Slovenski Gospodar") nas ni prav razumel in se jezi ter obrača pušice na-se. Naš članek nameraval je vse kaj druzega, in to kar mi želi tudi „Slov. Gospodar" ter je že v par člankih dal to razumeti. Očitanja in zbadanja niso na mestu in to tem bolj ne, ker D. Hribar že od spomladi leta 1897. ni več tajnik „Slov. društva" in tudi ne odbornik. Če predsedništvo tega ni naznanilo odboru, je pač velika malomarnost. Naša želja je, da oba lista „Slov. Gospodar" in „Domovina" delata v sporazumu za napredek in omiko našega naroda po starem geslu: „Vse za vero, dom, cesarja!"

(Pomagalo je.) Naše zgraženje nad odkrito sovražnim postopanjem naših oblastnij v tem, da so po Celju prilepile le nemške zahvale našega cesarja povodom prebritke izgube vladarice, posebno pa še odločno postopanje našega vrlega političnega društva „Naprej", ki je tožbo zarad tega takoj poslalo našim poslancem, je imelo vspeha. Slovenski poslanci interpelovali so vlado, a že drugi dan pokazali so se slovenski lepaki zraven nemških — povsod seveda ne. Bog ve, ali je sedaj krivcem kaj ložje pri srcu, ko jih je morala vlada za nos privleči k spolnovanju dolžnostij.

(„Kundmahungo") samo v nemškem jeziku pribilo je mestno poglavarstvo po voglih v Celju. To bi naj naznanjalo moškim črne vojske, kedaj se imajo uradno prijaviti. Kaj bo, ako bo hodil marsikateri Slovenec mimo te nemške „kundmahunge" ne da bi jo razumil ter se tudi prijavil ne bo? Kdo bo kaznovan, nemščine nevešči mož, ali kljubovalni Julij Rakusch, ki je podpisan? Spodobilo bi se vsaj zadnjemu. Koliko Nemcev je vojakov iz Celja videlo se je na lanskem kontrolnem shodu za mesto, ko so vsi pritrdili da znajo slovenski, a nemščine jih par ni bilo zmožnih, vsled česar se je vse obravnavalo — slovenski.

(Za jubilejne svetinje) se je oglasiti pri celjskem magistratu vsem bivšim rezervistom, ki nimajo nikake vojaške dolžnosti več, do 8. oktobra; onim, ki so odpuščeni iz deželne brambe do 15. ktobra, a onim, ki so bili odpuščeni iz stalne vojne pa do 12. oktobra t. l., ako bivajo v mestu. — Vsi rezervisti in nadomestni rezervisti 87. pešpolka, ki bivajo v Celju, ter se hočejo vdeležiti patrijotične vojaške slavnosti v tukajšni vojašnici dne 2. decembra t. l., pri kateri priliki se jim podelijo tudi jubilejne kolajne, naj naznanijo to dopolnilnemu okraj. poveljstvu 87. pešpolka pismeno do 15. oktobra t. l. Nadjati se je obilih prijavov, da pokažemo, da nas še ni okužil prusaški izdajalski duh, temveč da smo kot rezervni vojaki avstrijskega, patrijotičnega navdušenja.

(Občni zbor društva slovenskih odvetniških in notarskih uradnikov s sedežem v Celju) se je vršil 1. t. m. po naznanjenem vsporedu. Vdeležili so se ga vsi tukajšni slovenski odvetniški in notarski uradniki ter dva odvetniška kandidata. Zastopniki pa so bili tudi iz Ljubljane in Šmarja pri Jelšah, od drugod pa pooblaščenci. Predsednik g. Bovha otvori zborovanje, povdarja potrebe tega društva, koje ima skrbeti, da se društveniki medsebojno spozna-

---

ni začeti življenje, pač pa, kako ga končati Nemara, da dočakava oba starost ter vidiva, kateremu bo bolje nad grobom."

* * *

Od tega časa je preteklo nekoliko let. Anton in Matija sta zapustila vojaščino ter služila oba za hlapca v rojstni vasi, ker nobeden ni imel po stariših premoženja. Ker pa se ljudje, ki so si enaki, najbolje strinjajo, torej je Matija nastopil službo pri vrlem gospodarju, Anton pa pri takem veternjaku, kakoršen je bil sam.

Matija je delal v službi kakor vol ter bil zvest gospodarju, Anton pa je le površno opravljal svoje delo. Včasih je tudi odnesel kaj iz shrambe k Židu, kar se je parkrat celó izvedelo, in za kar bi ga bil gospodar pretepel, ko bi ne bila nosila hlač pri hiši gospodinja (že tretja žena gospodarjeva), ki je bila na Antonovi strani, torej se mu je to spregledalo in Anton je ostal še dalje v službi. Sčasoma jel se je laskati gospodarjevi hčerki ter znal tako zmamiti gospodarja, da se je čez nekaj časa z njo oženil.

Ko se je po ženitvi čutil na trdnejših nogah, jel je delati med starima spletke, da sta se sprla med seboj; naposled ju je razdvojil tako daleč, da je tast njemu, ne pa hčerki izročil posestvo.

Po tastovi smrti je Anton že v jednem tednu zapodil babo (tako je namreč imenoval taščo) ter se oddahnil še le takrat, ko se je začutil popolnoma, da je svoj gospod.

Sedaj ni bilo nikomu svetovati se bližati Antonu brez palice, kajti Anton bil je sedaj gospod. Pred kratkim še hlapec, bil je sedaj gospodar, a poleg tega še občinski svetovalec ter je sanjaril celó o županstvu.

S premoženjem pravijo pride tudi razum. Čez malo časa so razglasili v občini Antona za pametnega in čez par let so mu zaupali županstvo.

Čez nekoliko let.

Minulo je nekoliko let. V tej vasi, pri stezi, ki drži k vodnjaku, je sedel na skali mladenič s piščalko v roki ter zrl v čisto vodo.

Očividno je nekoga čakal, kajti že parkrat je obrnil glavo proti sadniku, kamor drži stezica; včasih je zapiskal nekoliko na piščalko, pa zopet pobesil roki ter zrl proti sadniku.

„Ne pride," si je mislil. „Nemara je njen oče zapazil, da jo čakam ter jo pridržal? . . . Čemu nama on brani ljubiti se? Večkrat me hvali ter mi napoveduje srečno prihodnost. Večkrat mi pravi, da ni nihče delavnejši od mene, da bo srečna, katera me dobi za moža, toda navzlic temu, kadarkoli se razgovarjam z Marico, vsikdar jo krega ter naju ovira, da bi se kje srečala. . .

„Ah, bedak sem!" misli si dalje Janko. „Saj on more o meni dobro misliti, toda mora si tudi želeti, da bi jaz ne stegal rok po njegovi hčerki Marici. Ona je najbogatejša deklina v vasi ter vrhu tega še jedina hči, jaz pa sem le delavčev sin! . . . Oj, bedast sem, da se plazim tjekaj, kjer me nočejo, toda brez nje mi je tako težko, brez nje mi je za nič ves svet! . . ."

Tako premišljajoč je Janko nekaj časa pozabil se ozreti, in med tem je prišla iz sadnika deklina, mlada, vitka in vesela deva, ter dirjala z vrčem proti vodnjaku, kjer je sedel Janko in populivši potoma nekoliko pestij trave, vsula mu jo na glavo.

Janko se je ozrl in kakor ne verječ sam sebi, zagledal za seboj Marico.

„Kaj si tako zamišljen Janko, kakor bi te trla kaka skrb? Mislila sem, da te ni v vasi, ker ni slišati tvoje piščalke."

„Ves božji dan bil sem na polju in bilo mi je veselo, dasiravno nisem imel časa sviratti, sedaj pa sem nekako mračen in otožne misli sse mi sučejo po glavi."

„A — zapodi od sebe te otožne misli. Veeš, jutri gremo na semenj, pa se razvedriš. Oče nna-

vajo, strokovno izobrazujejo n. pr. v tesnopisju in v predavanju o solicitaturi, ter gmotno po potrebi podpirajo. Društvo teži posebno za tem, da si ustanovi lastno bolniško blagajno. Posebna zahvala se izreka čast. gosp. šolskemu svetniku Iv. Krušicu, ki je ves tečaj brezplačno poučeval tesnopisje, ter drž. poslancu Jos. Žičkarju, ki je vztrajno zastopal društvo v drž. zboru. V znak hvaležnosti obema gospodoma vstanejo zborovalci raz sedežev. Tajnik poroča, da je imelo društvo v pretečenem letu 36 rednih članov, katero število pa se je med letom vsled malomarnosti posameznikov skrčilo. Sedaj, ko je raztegnilo društvo svoj delokrog na vse slovenske pokrajine, se je nadjati, da število društvenikov izdatno naraste. Blagajnik poroča, da je imelo društvo v pretečenih dveh letih 733 kron 44 vin. dohodkov, ter 373 kron 32 vin. izdatkov, tako da ima gotovine 360 kron 12 vin. Ako prištejemo še vrednost pohištva, ima društvo premoženja 524 kron 98 vin. Iz med raznih predlogov je omeniti oni g. Josip Cilenšeka, da je deliti redne člane v dva razreda, in sicer pridejo v I. razred oni, ki imajo mesečne plače nad 70 kron, v II. razred pa tisti, ki imajo pod 70 kron. Prvi plačujejo dve kroni pristopnine in eno krono mesečnine, drugi pa eno krono pristopnine in 60 vinarjev mesečnine. Društvo se izreče proti vsprejemanju ženskega osobja v pisarne odvetnikov in notarjev. Za nedeljski počitek je govoril stvarno in dokazilno g. Cilenšek iz Ljubljane. V odbor, kteri se je pri seji dne 3. t. m. konstituiral so bili izvoljeni sledeči gospodje: Predsednik: g. Iv. Bovha, solicitator; podpredsednik: g. Andrej Perc, notarski koncipijent; tajnik: g. Vlad. Pegan, jurist; njega namestnik g. Iv. Doberšek, odvetniški uradnik; blagajnik: g. Val. Gradišnik, solicitator; odbornika: gg. Jos. Kolar, notarski koncipijent in Drag. Gilčvert, solicitator. — Namestnikom pa gg. Mih. Korošec, Mih. Vrečko in Fr. Moškon. Nadalje sta bila izvoljena: g. Jos. Cilenšek, solicitator v Ljubljani in g. Miroslav Lorbar, solicitator iz Ptuja, nadzornikoma.

(**Prazna stanovanja v Celju.**) V Celju je ob koncu meseca septembra t. l. 40 neoddanih stanovanj za rodbine in 45 naznanjenih opravljenih ali mebliranih posameznih sob. Dotični imetelji hiš in stanovanj so prav malo zadovoljni, da ne dobijo najemnikov. Krivo je temu razen neprimernega števila novih stavb divjaštvo celjskih Nemcev, ki je letos že več rodbin, ne vezanih na Celje, napotilo k preselitvi v druga mesta, kjer se živi mirno, ne v vedni nevarnosti napadov zaradi drugega mišljenja in obnašanja, kakor ga ima Oechs-Stepischneggova garda v Celji. Vkljub tako mnogim hišam, ki se ne obrestujejo, hoče baje mestna hranilnica staviti na zemlji spadajoči k njenemu hotelu „pri levu", ki je že dolgo pasiven, velike hiše in tako pomnožiti v celjskih hišah naloženi mrtvi kapital. Nimajo še dosti od Gugenmossove hiše, ki stane mesto okoli 100.000 gld., prinaša pa morebiti 2% tega kapitala. Tako gospodarstvo mora peljati do — poloma.

(**14tokrat obsojen.**) Ljubljenec celjskih glavačev, njihova desna roka, prav za prav pest, s katero držé obrtnike in tako imenovane male ljudi v strahu in pokorščini, „slavnoznani" Viljem Oechs, doživel je preteklo soboto svojo 14tokratno obsodbo. Isti je namreč ob priliki otroške slavnosti nemških ljudskih šol napadel mirno po javni poti idočega g. Jos. Kolarja, ter vpil nad njim, da tukaj nima on, g. Kolar, ničesar iskati, kajti je tu nemška slavnost; naj torej gleda, da se kar proč pobere. No, ker je to, če se kedo iz javnega pota brez vsakega vzroka karta ko proč goni, kakor pes, gotovo razžaljivo, vložil je g. Kolar po g. dr. Ivanu Dečku tožbo. Okrajno sodišče celjsko je sicer reklo, da če Oechs koga na tak način napade, to ni razžaljivo, pa okrožno sodišče celjsko sodilo je drugače, namreč, da je tako ravnanje kaznjivo, tudi če je istega zakrivil Viljem Oechs sam. Obsodilo je torej Oechsa na 15 gld. kazni, oziroma na tri dni zapora. Poprej je bil pa Viljem Oechs vže obsojen: 1. zarad telesne poškodbe in razžaljenja časti na 5 gld.; 2. zarad telesne poškodbe na 5 gld.; 3. zarad razžaljenja časti na 10 gld.; 4. zarad razžaljenja časti na 14 dni zapora; 5. zarad hudobne poškodbe tuje lastnine in razžaljenja časti na 25 gld.; 6. zarad razžaljenja časti na 25 gld.; 7. zarad prepovedane igre na 15 gld.; 8. zarad razžaljenja časti na 15 gld.; 9. zarad razžaljenja časti na 5 gld.; 10. zarad prestopka tiskovnega zakona na 10 gld.; 11. zarad razžaljenja časti na 10 gld.; 12. zarad telesne poškodbe na 20 gld. in končno 13. zarad hudodelstva teške telesne poškodbe na 6 tednov ječe. In sedaj zopet na 15 gld. zarad razžaljenja časti. Vkljub vsemu temu je pa Viljem Oechs še vedno sila vplivna in ugledna oseba v taboru nemških Celjanov, ter opravlja še vedno zaupno službo pri celjski okrajni bolniški blagajni. Nemški Celjani so pač vredni Oechsa, in Oechs je vreden nemških Celjanov.

Poštne zadeve.

Slovenci, na branik za svoj jezik in narodnost!

Sv. Peter pod Sv. Gorami. Kadarkoli dobimo iz Št. Petra pismo ali katero drugo pošiljatev, se vselej nahaja na njem nemški odtisek ondotne pošte, namreč St. Peter bei Königsberg, kar nas živo spominja na pustne norce, ki pod ptujo krinko burke uganjajo. Nemški pečat na pošti v Št. Petru pod Sv. Gorami je tudi taka pustna krinka, ki postavlja vse Slovence ondotnih občin pred svetom za — norce. Biti Slovenec, a imeti nemški poštni pečat, nemške napise, pisati na pismih nemške naslove, imeti na poštnem vozu nemški napis mesto slovenskega, to se res pravi, se iz Slovencev pod nemško krinko norčevati. Naši kraji niso nobena nemška pokrajina. Naše srce je slovensko, zato bodi tudi naše lice, naš obraz slovenski. Proč z nemško krinko, s katero smo dosedaj pačili pred svetom svojo slovensko lice! Ne bodimo več pustne maškore, temveč pametni, vzbujeni in zavedni Slovenci.

C. kr. poštni urad v Št. Petru pod Sv. Gorami ima nemški poštni pečat, napis na poštnem vozu je nemški, kar se mora odpraviti, če se nočemo še dalje smešiti. Poštne vrednotnice in tiskovine so dvojezične. „Če dolgo sekaš, mora pasti tudi najdebeleji hrast" pravi naš pregovor, tako tudi „Domovina" že pol leta budi in poziva naše občine na branik za slovenski jezik in národnost in temu pozivu se je hvala Bogu odzvalo že precejšno število občin za slovenske pečate, napise, tiskovine, vrednotnice itd. Z današnjo številko se poziva občina Sv. Peter pod Sv. Gorami poslati „Domovini" jednako prošnjo na trgovsko ministerstvo, ter dati svojemu kraju slovensko lice.

V področje imenovane pošte spada cela občina Sv. Peter pod Sv. Gorami z 2556 prebivalci in pa kraja Kumrovac in Razbor, ki spadata v politično občino Selo na Hrvatskem.

Smešni Pavliha je svoje dni pravil:

„Slovenec z nemškim jezikom
Je podoben norcu z bikom!"

Občina Marija Gradec! Ali še vedno trdno spiš? Na tvojih poštah se šopiri nemški Miha z imenom „Markt Tüffer" in „Römerbad". Občina Sv. Krištof, ali ne vidiš, da ti kaže nemški Miha osla? Občini Jurklošter baje „Markt-Tüffer" tudi ni na poti, saj še doma na lastni pošti niso pometli smeti krofastega Mihelna. „Gairach" je menda lepša beseda nego Jurklošter! V teh občinah je torej še precej kalne vode; „Domovina" prižiga luč, a pregovor pravi: Pri kalni vodi svetilnica mnogo ne pomaga! Bo treba menda zapaliti smolnato bakljo! Kaj je že svoje dni rekel smešni Pavliha?

Nekatere občine pošiljajo prošnje za slovenske poštne pečate naravnost na trgovsko ministerstvo, kjer leže dolgo časa nerešene, ministerstvo se jih ne loti, ker jih ne smatra za nujne, a državni poslanci sploh ne vedó za nje. Pošiljajte torej take prošnje uredništvu „Domovine", da se izročé ministerstvu po onem državnem poslancu, ki bode za časa svejega bivanja na Dunaju pri ministerstvu urgiral ugodno rešitev njihovo in se sploh za nje brigal. Pregovor pravi: „Od vsake hiše vodi cesta v Rim," a treba je izbrati najkrajšo pot, najdaljšo pa opustiti! Pošiljati prošnje naravnost na ministerstvo je na videz najkrajša, v resnici pa je najdaljša pot. Sklican je državni zbor, naši poslanci bivajo na Dunaj, podvizajte se torej!

---

merava kupiti konja, torej moraš iti z nama, da ju priženeš."

„Ej, Marica, ako pojdem kedaj na semenj, pa se več ne vrnem; pojdem na tuje."

„O, o, kaj je to? Ali ti v vasi ni več všeč?"

„Oh, bilo bi mi všeč, toda. . ."

„Zapodi Janko te skrbi! Znano mi je, kaj se ti snuje po glavi, toda to je le vročnica, za katero je najboljše zdravilo potrpežljivost. Sčasoma bo že kako; ne zgubi nade in zaupaj mi."

„Hop hop-hoou!" razlegel se je glas Maričinega očeta. Marica je zajela vodo ter urno zdirjala proti domu.

* * *

Jankov oče, Matija, je še do nedavna služil za hlapca pri Antonu, Maričinem očetu. Po smrti Antonove žene ni hotel Matija več služiti in dasiravno ni imel toliko denarja, da bi si bil kupil kmetijo, prihranil si je bil vendar v službi toliko, da je kupil pol orala zemljišča, postavil si kočo ter se v njej nastanil,

Po zimi je hodil Matija na delo v tovarno ali v gozd, po leti pa je posekaval na zemljišču bogatih gospodarjev grmičje po gorah, na kar je potem rabil dotični svet jedno ali dve leti brezplačno po dogovoru. Na ta način je z neprestano varčnostjo dospel polagoma zopet k denarju, katerega je posojeval drugim kmetom ter za obresti dobival kak kos zemlje, da ga je obdelal.

Matija je imel jedinega sina, ki bi mu bil potreben pri delu, vendar ker ga je Maričin oče hotel imeti za pomočnika pri trgovini, mu ga Matija ni smel odreči. Janko, dasiravno ni služil za stalnega hlapca, služil je vendar večji del leta Antonu, kupujoč konje, vole in ovce ter goneč jih na dom, pa z novič na semenj, kamor je hodil z Antonom.

Za vsako službo dobival je Janko posebno plačilo, toda le neznatno in ne bil bi shajal s tem, ko bi ne bilo dveh vzrokov, radi katerih je služil. Prvi vzrok bil je ta, da je upal ugoditi Antonu in prositi ga kedaj za Marico. Drugi vzrok pa je bil ta, da je imel včasih nekoliko prostega časa ter je zahajal na polje s piščalko ali puško. Strel in sviranje bila sta mu neizmerno všeč in streljal je tako dobro, da je bilo nekaj posebnega, ako je kedaj zgrešil cilj.

Janko se je torej vrtil okrog Marice, prikupoval se njenemu očetu, hotel spregovoriti ž njim iskreno besedo, toda bilo je težavno, ker Anton je bil brezsrčen. Anton je hotel imeti za zeta človeka manj poštenega nego je bil Janko, toda bolj zvitega, večjega mešetarja, ker si je mislil, da samo s trgovino in zvijačo si more človek pridobiti bogastva ter hotel, da bi njegovo premoženje čimdalje bolj rastlo, za to je tudi rabil vsakovrstna sredstva, da bi ga pomnožil. V ta namen je stopal v družbo z Židi ter se od njih učil barantije. Radi tega se je tudi toliko trudil za županstvo, katero je tudi dosegel.

Občinsko gospodarstvo se za časa Antonovega županovanja ni moglo razcvetati, kajti on je imel neprestano opravka na sejmih, kupujoč konje in govedo, pa tudi sadje ter po sodiščih in doma ni zagrel mesta. Samo včasih, a to kaj poredkoma, je pogledal v občinsko pisarno in takrat je urno pritiskal pečate na pripravljena pisma, ki jih je izdelal pisar ter sploh naprtil ves ta posel na njegove rame.

Kolikokrat je župan prišel v pisarno, tolikokrat je tudi pogledal v občinsko blagajno, s katero je bil očividno dobro znan, celo predobro, kajti pokukal je vanjo zlasti takrat, kadar mu je zmanjkalo denarja za barantijo ali za posojilo. O vsem tem so dobro vedeli v vasi, toda nihče ni smel o tem nič črhniti, kajti — Anton je bil bogat.

* * *

(Dalje prihodnjič.)

Pri ustanovitvi pošte Sv. Frančišek Ksaverij približno pred štirimi leti se je občina Bočna potegovala za slovenski poštni pečat, a c. kr. poštno in brzojavno ravnateljstvo v Gradcu ni uvaževalo opravičene želje slovenske občine ter je pošto imenovalo z nemškim naslovom: „St. Xaveri im Sanntbale". Ker Slovenci pri poštnem ravnateljstvu sploh ne najdemo nobene ravnopravnosti, bilo bi imenovani občini že takrat treba ugovarjati na vis. trgovsko ministerstvo, toda kar se je takrat opustilo, to je slavni občinski odbor popravil v tem letu uložil je bil namreč prošnjo za vsaj dvojezični poštni pečat na poštah pri Sv. Frančišku in v Šmartnem. Občinski odbor torej ima srce za slovenski jezik in mu ni treba prižigati sveče zavednosti, pač pa upamo, da s svojo zavednostjo zmaga, ako bode znal prošnjo urgirati. „Kdor se s pravim orodjem bojuje, gotov je zmage!"

Gospodje narodnjaki v Zavrču se udano prosijo poslati uredništvu „Domovine" sledeče podatke: 1. Ktere občine spadajo celo in katere deloma v poštno področje v Zavrču? 2. Kdo upravlja ondotno pošto? 3. Ali so vsi napisi zunaj in znotraj urada tudi v slovenskem jeziku? 4. Napis na poštnem vozu? 5. Dvojezične vrednotnice, tiskovine? 6. Kako se postopa onde s slovenskim jezikom sploh?

Poštni pečat tamkajšne pošte je samo nemški, kar je slabo znamenje zavednosti završkih Slovencev.

Spodnje-štajerske novice.

(**Cena savinjskemu hmelju**) je v 14 dneh poskočila od 100 gld. na 200 gld. za 100 kg. Letos so savinjski hmeljarji dobili za svoj pridelek že okrogel milijon goldinarjev.

(**Iz Laškega trga**) se nam piše: Poznate li tistega krčmarja in mesarja v Laškem trgu, katerega oni ljudje, ki črko „r" težko izgovarjajo, za „gada" kličejo? — Res primerno ime! — Kajti še hujše, kot strupeni gad, zbada in pika nas Slovence. Strup, katerega se je takrat nasrkal, ko so nosili vrli fantje slovensko zastavo po trgu in klicali „Živijo", še sedaj razliva med Slovence. Pri vsaki priliki zbada in zaničuje vse kar je slovenskega. Ko je nedavno zopet zaničeval slovenske kmete, očital mu je nekdo grdo njegovo obnašanje proti slovenskim kmetom, ko mu vendar nobeden nič žalega ne stori, pač pa so mu znosili že toliko lepih grošev, in ko ga je nadalje opozoril, da se bodo kmetje ogibali njegove krčme, če bo še nadalje prav po gadovo sikal in pikal — veste kako se je na to odrezal? „Tega se mi ni bati; ta prokleti „pavar" je tako „tumast", da pride pri drugih vratih nazaj, ako ga pri enih ven vržem." Vidite, slovenski kmetje, kakšen greben je zrastel temu nemškutarskemu gadu? — Pa le hodite v njegovo krčmo, saj se Slovenci povsod pustimo smešiti in zbadati za naš denar. Da ne hodite k nemškutarjem kupovat, tega ne smemo pisati, ker doživimo to, kakor zadnjič — konfiskacijo. Upamo, da nas tudi tako razumete. K njemu pa naj hodijo tisti nemškutarski ptički, ki čakajo, da se pri kmetu brezplačno napijejo, potem ga pa z gadom vred nesramno zaničujejo. — Fej vsakemu kmetu, ki se bo dal še pikati od tega gada! Enkrat me je, pa me ne bo nikoli več! Slovenski kmet.

(**Na Planini**) prodaja Schescherko „Südmark" užigalice, Wambrechtsammer pa družbe sv. Cirila in Metoda. No, ako bodemo pri tem gospodu še kaj več slovenskega duha zapazili, potem se bodemo držali gesla „Svoji k svojim". (Le ne brezpogojno zaupljivo — malo opreznosti je Slovencem nujno potrebno napram vsakemu Nemcu. Že veste zakaj. Ured.)

(**Oberschützenmeister Trobey — poprej Trobej.**) Nadučitelj Trobej na Zidanem mostu je kaj častihlepen mož, ki je pri svojem prestopu v nemškutarski tabor zanesljivo pričakoval, da še v njem doseže izvanredno „šaržo". Ni se varal. Ondotno nemškutarsko društvo strelcev izvolilo ga je za — „Oberschützenmajstra". O tem društvu se piše „celjski žabi", da je „vkljub svojemu mlademu obstoju že daleč preko domačih mej znano kot opora nemškega življa." Ne mala zasluga k temu je „Oberschützenmajstra" Trobeja, ali kakor se sedaj zove — Trobey. Zraven njega imajo podrejene — pa še vedno častne „šarže" železniška asistenta Drewenschegg in Martschitsch in dr. Ko se bodo ti trije nemški strelci dobro izvežbali, odkorakajo baje na društvene troške na medvede v Tevtoburške gozdove. — Waidmannsheil!

(**Grobni spomenik poslancu Jermanu.**) Iz Savske doline se nam poroča, da nameravajo prijatelji in čestilci rajnkega Jermana postaviti mu grobni spomenik na pokopališči v Rajhenburgu. Kdor hoče v ta namen kaj darovati, naj pošlje dar g. poslancu V. Pfeiferju ali g. ravnatelju J. Lapajnu v Krškem.

(**Iz Konjic**) Konjice same na sebi so velik kraj — a tudi okolica je velika in gosto obljudena in vendar imamo le jednega zdravnika. Ta — dr. Simonitsch se zove — je pa hišni zdravnik tukajšnih mnogih aristokratičnih rodbin ter ima v trgu samem veliko prakso — poleg tega je radi svojega neljubeznjivega občevanja vse prej ko priljubljen — radi tega mora marsikoji bolnik drugod zdravniške pomoč iskati. Neobhodno potrebno je tedaj, da se nastani v Konjicah še jeden zdravnik. Ker se spoznava g. dr. Simonitsch vodjem konjiških Wolfijancev, bilo bi mu gotovo jako neljubo, ako bi se moral bati, da bi dobil v novem zdravniku v tem oziru nevarnega konkurenta — on se tedaj gotovo s hvaležnim veseljem z nami strinja, če si želimo v novem zdravniku — Slovenca.

(**Iz Ponikve**) nam poročajo, da pri onem večeru slovesa, ko je odhajal prof. Hallada, ni bil noben slovenski učitelj navzoč in ni mogel tedaj peti „Wacht am Rein" ter da poročevalec ni pisal resnice. Toliko v pojasnilo in popravek.

(**V Šmarju pri Jelšah**) izvoljen je za župana ondotni slovenski zdravnik g. dr. Rakež, za načelnika okrajnemu zastopu pa narodni odvetnik g. dr. Georg. Srečni kraj, da lahko poveri tako odlična mesta tudi tako odličnim in odločnim narodnim možem.

(**Iz Rogatca**) nam je poslal ondotni g. učitelj W. popravek, da ni res, da bi se bil hotel odtegniti orglanju cesarske pesmi pri šolski maši, ter tudi ni vedel, da ima ta dan šola „Sv. Jurja pod Donatom" — cesarsko slavnost na dnevnem redu. (Jasni dokaz kolegijalnosti, dasi je ona šola „pod Donatom" le par korakov od nemške šole.) Ko pa se mu je to povedalo, orglal je radovoljno ter še baje otroke opozarjal po cerkvi, naj pojó cesarsko pesem. Otepa se tudi priimka „šulfe rajnski učitelj" ter oporeka „da bi bil kedaj ali bodisi koderkoli preziral slovensko narodnost, vernost in avstrijsko domoljubje". — Mi smo mu v toliko vstregli, dasi njegov popravek ni zakonit ter se vkljub temu zanašamo na resničnost našega gospoda poročevalca.

(**Poročil se je**) g. dr. Franjo Rosina, odvetnik in dež. poslanec v Ljutomeru z gospico Lino Robič, hčerko g. dež. in drž. poslanca.

(**Vremenska postaja na Cvenu**) beleži v mesecu septembru: Povprečna toplina 14·4° C. Najvišja toplina 13. ob 2. h. p. m. 26·0° C. Najnižja toplina 18. in 19. ob 7. h. a. m. 5·4° C. Največ padavin dne 29. 23·6 mm. Vsota padavin 86·0 mm. Število dni s padavinami 12, z meglo 7, z nevihto 3 Povprečna oblačnost 4·0. Največ je bilo mirno brez vetra. Dne 18. je bila mala slana.

(**Pri Sv. Andražu v Slov. gor.**) je ubila strela dne 23. m. m. na njivi v voz vpreženo kravo in junca posestnika Alojza Šegola ter oplazila tudi gospodarja tako hudo, da je obležal nezavesten ter bo sploh težko okreval.

(**Raiffeisenova posojilnica pri Sv. Trojici**) v Slovenskih goricah je imela od 1. jan. t. l. do 30. sept. t. l. 52.444 gld. prometa. Zadružnikov šteje 302, ki imajo 3020 gld. deležev. V posojilih ima 33 060 gld., hranilnih vlog pa 31.626 gld.

(**V mariborsko bogoslovnico**) vstopili so nadalje še naslednji gg.: Florjan Kukovec od Sv. Tomara nad Vel. Nedeljo, Alojzij Potočnik od Sv. Trojice v Slov. gor., Fran Rakovec iz Nakla na Kranjskem, Ignacij Škamlec od Št. Jurja v Slov. goricah in Ivan Zakošek od Sv. Vida pri Planini.

(**Slovenske paralelke mariborskega gimnazija**) imajo letos zopet lepo število učencev. V prvem razredu jih je okolo 80, v drugem pa 70. Vendar pa ne stori vlada nič, da bi se napravile na teh dveh razredih takoj sporednice, temveč pusti da se pouk in vzgoja zavlačujeta, — saj se gre le za Slovence!

(**Kat. slov. politično in gospodarsko drutvo" s sedežem v Jarenini**) ima v nedeljo dne 9. okt. v prostorih Štefličevih v Jarenini svoje ustanovno zborovanje s sledečim vzporedom: 1. Pozdrav. 2. Slavnostni govor g. dr. Radoslav Ripuša, odvetnika v Mariboru. 3. Razlaganje pravil. 4. Vzprejemanje udov. 5. Volitev odbora. 6. Poročilo dež. in drž. poslanca g. Fr. Robiča o delovanju v Gradci in na Dunaji. 7. Slučajnosti. Po shodu prosta zabava s petjem. Začetek ob polu 4. uri popoludne.

(**Iz Gradca**) piše prijatelj: Ne več v „molu" temveč v „duru" naj se v prihodnje glasi naša pesem, velela nam je predzadnja „Domovina", besede naj bi veljale tudi nam graškim Slovencem, ki se do slej niti v najmehkejšem „molu" nismo upali oglasiti. Dasiravno nas je veliko, vendar smo raztepeni po mestu, da skoraj drug za drugega ne vemo. Temu ne sme biti več tako. Z zjedinjenimi močmi delujmo na to, da si priborimo toli potrebno slovensko delavsko društvo, kjer se lahko utaborimo proti napadajočim sovražnikom. Dotlej pa se pridno zbirajmo v narodni gostilni Jere Notar, (Annenstr. 49) in marsikaj lahko ukrenemo, kar nam bode v korist. V slogi je moč! Ravnajmo se vedno po navodilu, ki nam ga daje dični naš pesnik S. Gregorčič: Ne samo, kar veleva mu stan, kar more, to mož je storiti dolžan.

(**Odstop dežel. namestnika štajarskega markija Baquehem.**) Zadnje dni se mnogo govori in piše, da odide štajarski namestnik iz Gradca kot žrtva pruskega radikalstva. Vlada je zgubila zadnjo nado, da bi bilo še sploh mogoče Gradec rešiti iz krempljev pruskega zmaja. Zadnje upanje je bil še vedno drugi razred volitev v mestni zastop, ker odločujejo v tem razredu skoraj edino le cesarski uradniki in vpokojeni častniki. Pa tudi ti so se vpisali z dušo in telom radikalni, protiavstrijski hudobi, tudi ta razred ni volil v avstrijskem smislu. Ali si je večje nemške drznosti sploh misliti mogoče! Državni uradnik, ki jé cesarski kruh, deluje v nasprotnem smislu. To je tudi čudna zahvalnost, ker so se jim plače zvišale. Poprej se je vedno kvasilo, da uradniki ne morejo biti udani vladi ker ista nič ne stori za gmotno zboljšanje uradnikom. No sedaj so sitih trebuhov odšli k — vladi sovražni pruski armadi. — Tudi v I. razredu dne 5. t. m. so zmagali z veliko večino nemški radikalci.

Slovenskemu učiteljstvu!

Vsi narodi širne in mogočne Avstrije žalujejo z ljubljenim svojim Vladarjem ob nenadomestni izgubi, ki je tako nenadoma zadela Nj. Veličanstvo presvitlega Cesarja, monarhijo, — nas vse. — — In to sožalje, ki se je tako mogočno — rekel bi veličastno — pojavilo, je našemu Očetu — vladarju gotovo blažilni balzam, ki Mu olajšuje te težke trenotke Njegovega življenja.

Patrijotizem, ki se ravno ob tem groznem udarcu tako lepo kaže v vseh slojih avstrijskih narodov, prošinja gotovo tudi nas slovensko in istrsko-hrvatsko učiteljstvo. S svojim Cesarjem tudi mi čutimo. Spomin na „rožo bavarsko", na Njo, ki je imela tako čuteče srce za vsako človeško bôl, bode nam neizbrisen. A to nam ni dovolj! Tudi dejansko hočemo pokazati svoja patrijotična čutila. S skromnimi svojimi močmi hočemo postaviti svojej Cesarici dostojen spomenik, da ovekovečimo Njo, ki je vredna ovekovečenja.

V zmislu blagih načel, ki so vedno vodila Nj. Veličanstvo pokojno cesarico Elizabeto, je sklenil podpisani direktorij, trdno uverjen, da ž njim soglaša v „Zavezi" združeno slovensko in istrsko-hrvatsko učiteljstvo, da se ustanovi potom prostovoljnih prispevkov tri

„Cesarice Elizabete ustanove"

po 50 gld., in sicer eno za Kranjsko, eno za Štajersko in eno za Primorje. Te ustanove naj so namenjene učit. sirotam in v pomanjkanju teh pa učiteljskim otrokom, ki se šolajo na srednjih ali na visokih šolah in se bodo podeljevale vsako leto v 10. dan septembra.

V slabih naših gmotnih razmerah sicer ni pričakovati, da bi se potrebna glavnica nabrala že letos; a to tudi ni, da bi moralo biti; nabiranje lahko traja delj časa.

Uverjeni pa smo, da bo spomenik, ki ga bomo s tem postavili pokojni cesarici Elizabeti, dostojen znak našega patrijotizma, zgrajen po načelih Nje, ki je bila velika zaščitnica ubogim sirotam, zgrajen „z druženimi močmi".

Vas pa, častiti stanovski tovariši in tovarišice, prosimo, da blagovolite odzvati se našemu pozivu polnoštevilno vsak po svoji moči, ter položiti svoje darovve na altar patrijotizma in milosrčnosti.

Direktorij „Zaveze slovenskih učiteljskih društevv" v Št. Juriju pri Kranju, dne 18. septembra mees. 1898. leta.

Drag. Česnik, tajnik. **L. Jelenc,** predsed.

Opomba. Prispevki naj se blagovolijo za zdaiaj vpošiljati blagajniku „Zaveze".

Druge slovenske novice.

(**Ljubljanske novice.**) Cesarjev god obhajal se je tu po cerkvah s šolsko mašo za mladino, v stolni cerkvi pa za oblastnije. — Novo dvonadstropno gimnazijsko poslopje je pod streho; na pomlad se prične snažiti znotraj. Jeseni pa bo izročeno svojemu namenu. — Odbor društva „Radegoj" podelil je letos podpore 18 dijakom. — Deželni šolski svet je ravnokar dodelal status ljudskih učiteljev, jim izdal nove dekrete ter nakazal njih plače. No, eni so — pravice veseli, drugi so — krivico želi. Priznati se pa mora, da je dežela za učiteljstvo mnogo žrtvovala. — Uprava južne železnice misli razširiti v Ljubljani svoja poslopja za promet (kolodvor in skladišča).

(**Resolucije shoda slovenskih županov — na Dunaji.**) Kakor čujemo, odposlal je odbor tega shoda ministerskemu predsedniku in pravosodnemu ministru vse na shodu dne 17. avg. sklenjene resolucije namreč: ono za slov. vseučilišče, deželno nadsodišče i. dr., deželne in državne poslance pa naprosil, potegniti se vedno in povsod z vso enerižjo za izvršitev istih.

(**Ljubljanski občinski svét**) je sklenil zgraditi v proslavo cesarjeve vladarske 50letnice ubožno hišo za 100 revežev.

(**Slovensko gledališče v Ljubljani.**) Letošnja sezona se je pričela 26. septembra. Intendanca je poskrbela za dramo in opero z vsestransko dobro izbranimi deli, nič manj pa z osobjem, ki bo kos svoji nalogi. Med sezijo nastopilo bo več zunanjih moči kot gostje. Nemško gledališče pa peša, vkljub temu — da dela — uradni list reklamo zanj!

(**Ljubljanska efektna loterija**) bo — kakor čujemo — nesla regulacijskemu zakladu do 70.000 gld.

(**Nova eskomptna banka**) ustanovila se je v Ljubljani.

(**Regulacija ljubljanskega mesta**) Čisti dobitek efektne loterije uporabil se bo za troške regulacije mestnih ulic in trgov ter v to potrebnega odkupa hiš.

(**Občinski svet ljubljanski**) je imenoval klavničnim oskrbnikom okr. živinozdravnika v Grubišnem polji g. J. Rajarja.

(**Za učiteljice**) Visoka deželna vlada za Kranjsko je potrdila pravila „Jubil. podpornega in hranilnega društva učiteljic za Kranjsko, Primorsko, Južni Štajer in Koroško". — Vabijo se torej učiteljice slovenskih pokrajin, da vstopijo v društvo, ki jim ne bode prinašalo le materijelne koristi, temveč ima tudi namen povzdigniti ugled njih — do sedaj še mnogokrat premalo čislanega stanu. Z združenimi močmi!

(**Dijaška kuhinja v Kranji**) je imela v pretečenem šolskem letu prejemkov 2735 gld. 79 kr. izdatkov 2632 gld. 11 kr. Tako da ima prebitka 138 gld. 68. kr.

(**Nove razglednice v korist sv. Cirila in Metoda**) so izišle s podobo jugoslovanskega mecena, prezv. škofa Josipa Juraja Strossmayerja ter njegove katedrale. Izdelane so prav krasno v barvah ter jih je dobiti pri gospici Ljudmili Roblek v Litiji (Kranjsko), kjer jih tudi prodaja komad po 5 kr. trgovka gospica Amalija Jenko.

(**Vremensko poročilo**) o septembru se lepo glasi. Bilo je v tem mesecu normalno in lepo vreme, skoro še preveč suša, zlasti po Krasu in v Istri. Imeli smo kacih 10 čisto jasnih dni, ostali so bili pa tudi lepi in le malo oblačni. Deževati je začelo še le točno z nastopom prvih jesenskih dni, 23. septembra, ko je padlo precej potrebnega dežja, namreč 36 mm. V vsem je bilo 9 deževnih dni in 83·4 mm dežja brez toče (v Savski dolini). Povprečne topline je bilo 14·8° C. največ 13. opoludne (28° C), najmanj 7·6° C (3. zjutraj). Barometer je visoko stal; najvišje stanje je bilo 757 mm (3. zjutraj), najnižje 742 (28. zvečer).

(**Dolenjska železnica.**) Na progi Ljubljana Novomesto napravila je uprava novo postajališče. Promet se zadnji čas ugodno množi, zlasti obilen je izvoz lesa in kočevskega premoga, kojega kvaliteta se vedno boljša.

(**Kmetsko-gospodarsko predavanje**) prireja po Dolenjskem in Notranjskem neutrudljivi in požrtvovalni mož — g. Ignacij Gruntar, c. kr. notar v Ribnici. Priprosti narod sledi obilo njegovim naukom! Slava takemu delavnemu možu!

(**Umrl je**) dne 3. t. m. Ljubljani č. g. Matej Kljun, vpokojeni župnik v Višnjegori, v starosti 41 let. N. v m. p.!

(**V Zatičini**) se je vršila dne 4. t. m. slovesna otvoritev ondotnega cisterijanskega samostana. Cerkveni govor je govoril ljubljanski knez in škof. Naselilo se je v samostanu sedem duhovnov omenjenega reda, šest bratov ter dva kandidata.

(**Na desnem bregu Krke**) pri Kostanjevci utegnejo dobiti letos že blizu 6000 veder ameriškega vina.

(„**Centralna posojilnica slovenska**") v Krškem je imela letos do zdaj že 85.000 gld. prometa; pristopilo je k tej zadrugi do zdaj že 23 posojilnic, ki so njene prave zadružnice, dočim je več drugih danarnih zavodov le v kupčijski zvezi ž njo.

(**Koroški kmetski zapeljivci**) izmislili so si novo nakano, da premotijo kmetsko prebivalstvo. Znani Rokitansky ustanovil je s svojimi sodrugi neko „kmetsko stranko", ki bi naj povspeševala kmetske koristi, v istini pa je zvita zapeljivka vernih slovenskih kmetov.

(**Zlato mašo**) je obhajal dne 2. t. m v Št. Ivanu nad Trstom 76 letni župnik Ivan Treven. Hvaležno in otroško mu udano slovensko ljudstvo priredilo mu je nad vse ginljive pojave ljubezni; saj pa je to tudi tisti blagi, za svoj rod goreči starček, ki pravi, da ne gre v pokoj, dokler mu bo le mogoče gibati, ker si je svest, da bi mu bil naslednik, ki bi Slovence mrzil. Bog živi preblagega starčka do skrajnosti človeškega življenja?

(**Nasilstvo Italijanov podleglo.**) Poročali smo, kako si je drznilo tržaško trgovinsko sodišče sporazumno z ondotnim okrajnim glavarstvom nastopiti proti nekaterim slovenskim posojilnicam ter prepovedalo istim nadalje poslovati, ker so sprejemale, kakor vse druge posojilnice, uloge tudi od nezadružnikov. Trgovinsko ministerstvo pa je seveda ugodilo pritožbam posojilnic, ter tako zajezilo italijanske srditosti. Trebalo pa je — sedem rekurzov.

(**Imenovanje.**) Za dekana pri goriškem metropolitanskem kapitelju je imenovan č. g. Alojzij Tomsich, dosedaj katehet na mestni dekliški šoli; za župnika pa sta imenovana čč. gg. Anton Carli v Podbrdu za Volče in Jos. Kosec, kurat v Novakah za Kamnje.

(**V Tominu**) pri Gorici se je nastanil kot praktični zdravnik domači rojak, dr. Jos. Skočir.

(**V Tomaju**) je umrl c. i kr. stotnik v pokoju g. Fr. Černe.

(**Tržaški poštni ravnatelj**) Pokorny odide kot tak v Gradec, na njegovo mesto pa pride višji svetnik pri graškem poštnem ravnateljstvu dr. Felicetti. Tržaški Slovenci ugibajo, bode li novi ravnatelj malo pravičnejši. Štajarskim Slovencem seveda ni treba ugibati, kako nas bo pestil Pokorny, ker že poznamo njegovo metodo.

(**Poročila o vinski letini**) Istra je bila vsled suše, deloma pa vsled toče v septembru močno udarjena, ipak se ne bo manjkalo dobre kapljice. Dolenjci so zadnje dni spet imeli okolu Krškega in Metlike točo, pa trgatev se ni še povsodi pričela in bo iz nepoškodovanih vinogradov dobiti izvrstno — malo pa dobro kapljico. Krčmarji, sezite po nji!

(**V Malem Lošinju**) odprli so za hrvatske otroke otroški vrtec; kmalu se ustanovi tam tudi katoliško delavsko društvo.

(**Na Reki**) je izbruhnil legar med ondotnim vojaštvom. Najbrže se je isti zanesel iz manevrov na Hrvatskem.

Druge avstrijske novice.

(**Državni zbor.**) Znamenita seja je bila pretečeni petek; pokazalo se je namreč, kako sporazumno nastopajo nemške stranke, kako hitro znajo izkoristiti vsako priliko v škodo vladi in desnici, pokazala se je pa tudi lahkomišljenost slovanskih desničarjev, ki še vedno ne spoznajo, s kako lokavim nasprotnikom se imajo boriti. Taka brezbrižnost bi lahko drugikrat mnogo škodovala. Proti koncu seje zahteval je baron Schwegel, da vlada pojasni zbornici, kaj ima dosedaj dogovorjenega z ogrsko vlado gledé nagodbe. Poslanec dr. Hochenburger je predlagal, naj se glasuje o predlogu po imenih. Pri tem je desnica, na katero se je malo poprej še ministerski predsednik skliceval, — podlegla nemški manjšini. Predlog je bil z večino sprejet. Zbornico je zapustilo namreč skoraj polovica desničarskih poslancev, ki so se odpeljali domov; samo čeških poslancev je manjkalo 16. Res da niso levičarji s tem nič dosegli, ker za veljavnost sklepa je treba dvetretjinske večine glasov, vendar je zavladalo na levici veliko veselje in smešenje vlade in njene večine. V seji dne 1. t. m. je predložil finančni minister načrt za uravnavo plač državnim služabnikom in za davek na slador. V torek se je začelo prvo branje o nagodbenih predlogah. Prijavljenih je 55 govornikov za proti. Prvi je govoril socijalni demokrat Verkauf, na kar je razložil vladno stališče napram nagodbi fin. minister dr. Kaizl v dolgem in stvarnem govoru. Ostali prijavljeni govorniki govorijo večinoma pred praznimi klopmi. Večina misli danes staviti predlog na konec razprave. Kaj storijo potem levičarji, ki zasledujejo z zavlačevanjem posebne nakane, pove nam morda že jutršni dan.

(**Trgovinski minister Bärnreiter**) je odstopil, sledita mu pa baje še poljedelski in naučni. Trgovinskim ministrom je imenovan baron Dipauli, načelnik „Kat. ljudske stranke".

(**Namestnik dež. maršala na Češkem**), Lippert je odložil svoj mandat. Prisilili so ga k temu njegovi rojaki, radikalni Nemci.

(**Dijaški zavod v Oseku**) ustanovi v teku jednega leta največi jugoslovanski dobrotnik, biskup Strossmayer. Kakor znano, je Osek rojstno mesto tega oboževanega Hrvata. Zgradba in uredba zavoda je preračunjena na 500.000 gld. ter bodo vse dobave iz Oseka, da se pomore tem načinom ob enem tudi domači obrti V zavodu bo 40 brezplačnih mest, med tem ko bodo ostali dijaki plačevali primerno odškodnino za stanovanje in hrano. Glavni namen te človekoljubne ideje je vzorna vzgoja srednješolske mladine v rodoljubnem in krščanskem duhu.

(**Ogrski državni zbor**) se ne mara prenagliti avstrijskemu. Izvolil si je samo kvotno deputacijo ter na to prekinil zborovanje do 8. t. m., naj bi se v tem času pojasnilo, ali bo avstrijski parlament zmožen sklepati o nagodbi ter kakšno je mnenje avstrijske kvotne deputacije. Tega pa seveda ne bodo pričakali že v soboto. Ako se tudi prvo branje v tem oziru v avstrijski zbornici sprejme, še ni nič dognano. Kvotna deputacija snide se jutri, dne 8. t. m. v Budapešti.

Ogled po širnem svetu.

(**Nameravan napad na rumunskega kralja.**) Pretečeni teden so zasačili na ladiji ogrske parobrodne družbe nekega mladega anarhista, ki je baje nameraval umoriti rumunskega kralja ali kraljico. V Oršovi se je zdel kapitanu sumljiv, dal ga je preiskati ter so našli pri njem strupa, dva meča, revolver ter dva noža.

(**Danska kraljica Lujiza †.**) Dne 29. septembra je umrla v Kodanju 81 let stara kraljica Lujiza. Od njenih šest otrok sedijo že skoraj vsi na vladarskih prestolih po raznih evropskih državah ter je bila vsled tega v sorodstvu skoraj z vsemi dvori. Imenovali so jo zato šaljivo „tašča Evrope". Bila je v mladosti izvanredne lepote ter zelo milosrčnega značaja.

(**Kolumb potuje še po smrti.**) Odkritelj novega sveta, Krištof Kolumb je umrl leta 1506 v Valladolidu, kjer je bil tudi pokopan za tri leta, nato pa so prenesli njegovo truplo v Sevillo, a l. 1586 na otok San Domingo, kateri otok pa je prišel l. 1765 Francozom v roke, vsled česar so Španci tudi zemske ostanke prenesli na otok Havano. Ker pa je ta otok sedaj že takorekoč ameriška last, prenesejo prah „velikega španskega potovalca" v Granado v Španiji.

Dopisi.

Iz Laškega trga. (Razlaganje sanj Egiptovskega Jožefa.) Jezno so stikali naši sivi nemškutarji svoje mračne glave, ne morejo umeti kako si upa „Domovina" njih, ki so za nemškutarstvo našega trga visoko zaslužni, v pravi luči fotografirati. V 33. številki „Domovine" smo

videli pravo sliko tistih, katere pošiljajo nemškutarji Laškega trga v prvi vrsti v boj proti Slovencem in jaz sem si to številko „Domovine“ shranil, da priskočim ž njo onim pisateljem v pomoč, ki bodo po njihovem nekrologu sestavljali tudi životopis najhujših slovenskih renegatov. V tej zbirki renegatskih životopisov se bode trojica Amon in oba Valentiniča posebno kislo držala in bode oblečena v tak zakrpan izdajski plašč, v kakršne so že stari narodi svoje izdajice oblačili, jih suvali v plemenito zadnjo stran telesa ter jih poganjali po svetu od hiše do hiše, Bog daj, da bi še pač jaz doživel to zanimivo zbirko životopisov.

„Sanje so prazne špranje“ pravi naš slovenski pregovor, toda moje sanje so mnogokrat resnične. Neke noči sem videl profesorja Valentiniča sedeti pri mizi, „ni videl nič, ni slišal nič kot bil bi mrtva stvar“, v jednomer je škrabljal po papirju o Slovencih same laži za „Tagespošto“. Kmalu potem sem videl hiteti njegovega brata nadučitelja Karla na pošto, v roci je držal kovert z naslovom: An die Redaction der „Deutschen Wacht“ in Cilli, in v prihodnjih številkah teh dveh listov je bilo res čitati dušno hrano za naše Nemce, namreč veliko — laž. Župana Amona pa sem videl z resnim obrazom stilizirati neko uradno vlogo na c. kr. okrajno glavarstvo in koncem te vloge je bilo po nemško pisano: „Es droht grosse Gefahr der urdeutschen Bevölkerung Tüffers, ich bitte um Gendarmerie-Assistenz und Militär!“ In glej ga čuka, ali nismo kratko na to mi Slovenci v znamenju patrol in bajonetov slavili 50letnico cesarjevega vladanja? Podobno kakor pozneje v Celju!

Od tega časa verjamem jaz mojim sanjam, one niso več prazne špranje temveč resnične dogodbe. Ko sem bil bral v 33. št. „Domovine“ dopis: „Koga pošiljajo laški renegatje v boj proti Slovencem,“ sem takoj iztaknil pomanjkljivost tega dopisa. „Domovina„ se namreč ni dotaknila hvaležnega vprašanja: „Zakaj pošiljajo laški renegatje ravno te tri svoje najstarejše može v boj proti Slovencem?“ Slišal sem nekdaj razlagati nekega modroslovca, rekoč: Vsak „zakaj“ ima svoj „zato“. To vprašanje mi ni dalo več mirú, lotil sem se ga z vso ostrostjo svojih mislij, ta „zakaj“ sem hotel na vsak način razvozlati v iskani „zato“. Čujte, kaj se mi je na to sanjalo!

Na zelenem travniku se je pasla velika čreda kozlov, ovnov in ovac necega slovenskega pastirja. Več kozlov je bilo nezadovoljnih z lastno čredo, pozabili so na lastni hlev ter se nekega dne kradoma poizgubé v bližnjo hosto, da bi onde objedavali mladike svojemu gospodarju. Na drugi strani te hoste naleté po daljšem blodenju v neko sosednjo čredo, v katerej so se zbirali sami taki ovni in kozli, ki so uhajali slovenskim pastirjem, ki niso bili zadovoljni s svojim rojstnim hlevom. Tu pri divji čredi se jim je bolje dopadalo nego doma; kajti smeli so hoditi svojim prejšnjim gospodarjem v škodo, objedavat listje, mladike in brstje. Še več! Tekom let, ko jim je posivela brada in so se jim rogovi močno razrastli, so jeli hoditi skozi hosto v svojo rojstno čredo napadat mirne bratce in sestre. Zaletavali so se v nje s svojimi rogovi ter jim provzročili mnogo škode, bolečin in žalosti. V svojej srboritosti in zaslepljenosti, v svojej podivjanosti so že zdavna pozabili na svoj rod in torej bratcev in sestric niso več poznali. Tako so hodili več let preganjat mirno čredo slovenskega pastirja, dokler ti niso spoznali svojih odpadnikov; sedaj se vzbudi v domači čredi močna zavest celokupnosti in vselej ko se jim prikažejo renegatski kozli, se jim postavijo po celej črti zelenega travnika v bran, dokler jim nekega dne ne zbijejo rogov, potem so imeli ti renegatje dovolj časa v divji hosti brez rogov premišljevati, kaj se zgodi nazadnje s tistimi, ki izdajajo in teptajo svoj lastni rod. Hajduška čreda je sicer potem še poslala nekoliko svojih najstarejših kozlov napadat slovensko čredo, dokler jih ni zadela usoda svojih tovarišev. Ti dogodki in pa vzbujena zavest celokupnosti je odslej storila, da ni noben domači oven več uhajal k hajduški čredi odpadnikov. Ostali so rajši pri svojih!

Po teh pomembnih sanjah se prebudim. Premišljuje ravnokar doživele prizore v pastir jevi čredi mi je bilo vse jasno kakor beli dan, prišel sem torej do sledečega sklepa:

Hajduška čreda ovnov in kozlov pošilja zato svoje najstarejše kozle proti čredi slovenskega pastirja: 1. ker so odpadniki lastnega rodú največji njegovi sovražniki in mu torej največ škode provzročijo, saj je tudi poturica hujši od Turka, 2. ker slovenski pregovor pravi: „Starih kozlov rogovi so krepkejši!“

Sledeče noči sem zopet sladko spal, kar zagledam nakrat po Laškem trgu hoditi fotografa, pred vsako hišo je postavil svojo „kamero obskuro“,* najbolj se je lotil nemškutarskih hiš in je fotografiral celo njihove posestnike, pretipal je spečim srce, želodec in obisti, pri čem je poluglasno mrmral, da sem ga tudi jaz nekaj razumel. Fotografiral je Amona, Valentiniča, Drolca, Prešičeka, Hermana, Veberja, Gradta, Basta, Bastovko, Podgoršeka, Bezgovšeka, Majcena, Mikuša, Vindiša, Šketa, Koširja, Benedeka in še nekatere druge, potem je pa odkorakal proti Celju.

Drugi dan sem si takoj po svoje raztolmačil te zanimive sanje, bil sem do dobra prepričan, da je oni tajnostni fotograf nesel svoje slike „Domovini“, in glej jo zasukano dreto! „Domovino“ so zaradi teh slik zaplenili! V Celji se bojijo za svojo žlahto v Laškem trgu, da bi je okoličani do dobrega ne spoznali, tam namreč prav iz srca želijo, da bi Slovenci v Laškem trgu in v okolici še nadalje zaspani in kakor pravijo „neumni“ ostali. Toda varali se bodete, naši kmetje že spoznavajo sovražnika od prijatelja.

Moje sanje me doslej še niso varale, vselej sem jih znal prav raztolmačiti, za kateri dar sem Bogu nad vse hvaležen. Moje sanje so torej postale špranje polne skrivnostij in kadar bodem dobre volje, jih hočem po vrsti razodeti, da bodo Slovenci lože spoznali volka v ovčji obleki in renegatske kozle iz hajduške črede. Slovenci le dobro se držite, pozdravlja Vas Vaš

Sanjar.

Iz Ljutomera. Pregledovanje goveje živine za ljutomerski okraj dne 23. septembra t. l. je nam dokaz, da naša živinoreja zares napreduje. Če si hodil pred kakimi desetimi leti po Murskem polji si videl živino, ki je komaj zaslužila ime živine. Če pa si bil pri premiranju dne 23. septembra t. l. si se lahko prepričal, da živinoreja napreduje. In to je veselo, saj je za kmeta v sedanjih časih skoraj edini dohodek.

Darila so dobili od 180 priglašenih:

I. Za bike: Kardinar Alojz iz Krapja 70 kron prvo, Vaupotič Josef, Noršinci 60 kron drugo, Žgajnar Ivan, Podgredje 50 kron tretje, Roškar Jos. iz Cvena 30 kron četrto, Soštarič Ludvik iz Stare ceste 30 kron peto, Ostrc Alojz iz Bunčau 30 kron šesto, Ivanjšič Jakob, Radomerje 30 kron sedmo in Enzinger Josef iz Bučecovec 30 kron osmo.

II. Bikeci: Prvo darilo za bikeca je dobil Ferenc Alojz iz Starenovevasi 30 kron, drugo Kukovec Ivan iz Ljutomera 30 kron, tretje Slavinec Andr. iz Kamenščaka 30 kron.

III. Krave: Prvo darilo Pušenjak Ivan iz Kamenščaka 70 kron, Mežnarič M. iz Babinec 60 kron kot drugo, tretje Klobasa A. iz Podgradja 60 kron, Roškar Jože, Cven 50 kron četrto darilo. Potem zaporedoma po 50 in 40 kron naslednji: Aleksič Ignac iz Vržeja, Hrašovec Jožef, Lukner Andrej iz Ljutomera, Brunčič Vido, Noršinci, Ferenc Alojz, Staranovavas, Spur Jakob iz Mote, Kikec M. iz Stročjevasi, Petovar Anton, Bunčani, Razlag Ivan, Logarovci, Prelog Franc, Ljutomer, Magdič Josef, Staravas.

IV. Za telice po 30 kron: Polak Franc, Ljutomer, Vargazon Ivan, Pristova, Safarič M., Bučecovci, Magdič J., Staravas.

V obče moremo pripoznati, da je zanimanje bilo povoljno in pričakujemo, da bo pri prihodnjem premiranju še veče. Le tako naprej!

Iz Bolgarije. Za koristi Jugoslovanov ustanovili so v Sofiji na Bolgarskem novo društvo, ki nam je poslalo naslednji oklic: Z osvoboditvijo Bolgarske od turškega jarma, odprlo se je na Balkanskem jugu široko polje za delovanje, kjer je imelo lepo število avstrijskih Slovanov priliko razviti živo delavnost za napredek mlade države ter na čast slovanstvu. Vkljub temu pa, da so ti tuji mnogokaj storili tako za napredek kakor tudi pri raznih panogah obrtništva, ni do sedaj nihče vodil o tem računov, ker je bil vse to sad sinov raznih slovanskih narodnostij, katerim se istotako, kakor v domovini, nikjer ne posvečuje zaslužna pažnja.

Nemec in Mažar uspevata vedno ložje, najsi bodeta tudi tuja izven mej monarhije, ker njima gredó na roko c. i kr. poslaništva pri vsaki priliki s priporočanjem in dejansko, da so njima vrata povsod odprta, dočim se je vladalo napram Slovanom prav po mačehino.

V zadnjem času obračajo se v tem pogledu okoliščine na bolje, kar je zasluga previdnega in nepristranskega postopanja sedajnega zastopnika barona Calla. Na njegovo prizadevanje ustanovljen je v Sofiji za podporo siromašne avstrijske šolske mladine jubilejni zaklad Nj. Vel. cesarja in kralja Franca Jožefa I., a pri sestavi odbora obračalo se je razmeroma jednako pažnjo na ravnopravnost vseh v Avstriji živečih narodnostij. Ta okolnost imela je posledek, da se je sprožila misel združiti vse avstrijske Slovane v novo osnovanem društvu „Slavia“ v Sofiji. S tem, da se naznanja osnovanje tega društva, se je nadjati, da bode njegova svrha in njegov cilj imel tudi v domovini dober odmev. Razven gojenja slovanske vzajemnosti ter pretresovanja političnih nazorov, postavilo si je društvo nalogo, delovati v korist obrti in trgovine avstrijskih Slovanov na Balkanu.

Vsak, kdorkoli si želi kakšnega pojasnila gledé ondotnih odnošajev, ali kdor bi se hotel okoristiti s katerimkoli načrtom društva „Slavia“, naj se brez obotavljanja obrne na društveni odbor. Isti je vedno pripravljen vse storiti, kar je v njegovi moči za korist in procvet slovanskega obrta in trgovine, ako se mu le poštni troški povrnejo. Strokovnjakom ali obrtnikom, kateri bi glede svojega posla, — ali trgovcem, ki trebajo gledé zveze z Bolgarsko kakšnih podatkov, poda iste odbor „Slavije“ najhitreje in najbolj zanesljivo.

Dopisi naj se pošiljajo na: Ferdo Nemeth, činovnik gradjevnog odseka v Sofiji.

Narodno-gospodarske novice.

Razstava in shod južnoštajarskih sadjarjev v Celji.

Razstava sadja v Celji se je, kakor smo že rekli, nepričakovano dobro obnesla. Iz raznih spodnještajarskih krajev so sadjarji izpostavili svoje sadne pridelke, ki so bili tako krasni in lepi, da so morali vsakterega, ki jih je videl, prepričati, da ima pri nas umno sadjarstvo najlepšo prihodnjost, da nam ono največ obeta, ako se sicer istega prav marljivo, pa tudi z razumom poprimemo. Namen tistih, ki so sprožili misel, da se priredi razstava, je pač bil, da bi se občinstvu pokazali le-ti veliki zakladi, da bi se tem potom ljudstvo vzdramilo iz svoje dosedanje brezbrižnosti in da bi v tem oziru nastopilo drugo popolnoma zanesljivo pot do novih, skoraj bi rekli neusahljivih virov gotovih in bogatih dohodkov. Nadjamo se, da se je ta namen pri vseh razbornih ljudeh popolnoma dosegel, in da nas bode prihodnja razstava, katera se morebiti čez kakih pet ali deset let zopet priredi, o tem dovolj prepričala. V tej nadi in tem zaupanji hočemo si to prvo spodnještajarsko razstavo sadja še enkrat nekoliko ogledati v čast tistim, ki so v tej stroki kmetijstva že močno napredovali in v spodbujo vsem drugim, ki še dosedaj morebiti niso bili prepričani o neizmerni važnosti umnega sadjarstva za naše slovenske pokrajine.

Povedati nam je še, da si je razstavo ogledal tudi predsednik avstrijskega pomologičnega društva, grof Henrik Attems, kateri je prišel w ponedeljek v Celje in je ostal tukaj do torka.. Ves ta čas mudil se je v razstavi ter se je vsestransko pohvalno o njej izjavil, češ, da ga jee v vsakem oziru prav iznenadila. Tudi okrajnega glavarja celjskega grofa Attems, potem č. gg. opata Ogradija, mnogo častnikov in še drugih

* t. j. tisti stroj, s katerim se fotografira.
Uredništvo.

dostojanstvenikov smo opazili med obiskovalci. Tudi učenci nekaterih šol v Celji so se skupno pod vodstvom svojih učiteljev dalje časa v razstavi mudili; ravno tako dijaki obeh gimnazij, katerim se je vsem dovolil prosti vstop.

Najlepšo in najbogatejšo zbirko je razpostavil Ivan Kranjc, posestnik v Št. Ilju pri Velenji. V njegovi zbirki zastopane so bile vse tiste sorte, katere so se pri sadjarskem shodu priporočale. Poleg teh je bilo pa tudi še mnogo drugih sort. Tudi drevesca iz drevesnice in trte amerikanke so bile prav lepe. Zbirke od Sv. Andreja so nas prepričale, da vspeva tamkaj najlepše sadje prav dobro. Vsa čast pa vrlim Gotovljanom, kateri so izbrane svoje sadne pridelke na petih mizah razpostavili. Tukaj se pač vidi dobrodejni vpliv tamošnjega društva „Kmetevalec", katero že toliko let in to skoraj brez vseh pripomočkov sicer tiho, pa z največjo vstrajnostjo deluje v prospeh kmetijstva in v blagor svojih občanov. To društvo prireja leto za letom po dva in tudi po več shodov, pri katerih poučujejo razni govorniki ljudstvo sedaj v tej, sedaj v drugej kmetijski stroki. In tudi za prireditev sadne razstave ima poleg „Kmetijske zadruge" v Žalcu to društvo mnogo zaslug. Pri nas imamo sicer mnogo raznovrstnih društev, pa to mora vsak pripoznati, da jih je le malo tako delavnih, kakor je ravno to društvo. Naša želja je torej samo ta, da bi se taka društva povsod osnovala in da bi potem tudi tako vstrajno delovala, kakor deluje društvo „Kmetovalec" v Gotovljah. Sv. Martin v Rožni dolini radi svojega lepega sadja že slovi in se je to tudi pokazalo pri razstavi, pri kateri so dotični posestniki kaj lepo sadje razpostavili. Le tako naprej in Rožna dolina bode postala po vsem vredna prelepega svojega imena. Tem so se častno pridružili razstavljavci iz Griž, Pirešice, Celjske okolice, Letuša, Braslovč, Galicije, Sv. Jurja pod Tabrom in še iz nekaterih drugih krajev. Posebno lepe in bogate pomogične zbirke so razpostavili razun že imenovanih Karol Šah, (Celjska okolica), Vekoslav Šmid, (Laški okraj), Adam Šantej, (Laško), Fr. Čuček, (Ptuj), Martin Cilenšek, (Ptuj), Janič, (Celje), princ Rudolfovo sadjerejsko društvo pri Sv. Jurju ob juž. žel., vitez Berks, Kurbus, Lipold Lomer, dr. Vošnjak, Košar, Križan, Hausenbichler, Friedrich, Jurhar, Žveglar, J. Vošnjak, Apotekar, Kovač, Kolarič, Veligošek, Senič in še nekateri drugi, ki so se odlikovali sicer z manjšimi, pa vendar prav lepimi zbirkami. Hrušek ni bilo ravno veliko v razstavi, kar priča, da smo se dosihdob za nje še vse premalo brigali, da-si tudi to sadje pri nas izvrstno vspeva, kakor je to pričala prekrasna zbirka izvanredno lepih hrušek, katere je izpostavil g. Julij Žigan, trgovec v Polzeli. Tukaj smo videli devet raznih sort, ena lepša od druge. Želeti je pač, da se naši sadjarji tudi vzgajanja hrušek, ki imajo še višjo ceno od jabolk, prav marljivo poprimejo.

Tukaj še naj tudi omenimo, da je g. Janič razstavil zabojček, v katerem se je videlo, kako je postopati s finim namiznim sadjem, ako se isto dalje pošilja. Vsaka sorta bila je ovita v drugače barvani svilnati papir, vmesni prostori pa so bili zatlačeni s takozvano lesno volno. Izvedeni Tirolci na ta način svoje sadje spravljajo v zaboje, koje potem razpošiljajo.

Tudi kaj lepega, na amerikanskih trtah dozorelega grozdja smo videli na razstavi in pripoznati moramo, da se je tem velikim grozdom, kakršnih dosihdob nismo bili navajeni opazovati, vse čudilo. Če nam bodo amerikanke tako rodile, potem pač smemo upati, da se nam sčasoma dobra vinska leta zopet povrnejo. Najlepšo zbirko grozdja imela sta Adam Šantej in Vekoslav Šmid. (Laški okraj). — Nakateri razpostavili so tudi kaj lepe breskvice, raznovrstne orehe, laške nešpeljne, Adamovo jabelko itd.

Po vsem, kar smo pri tej razstavi videli in opazovali, pač lahko rečemo, da izvzemši takozvano južno sadje, ga skoraj ni sadú, ki bi v našej zemlji in našem obnebju ne vspevalo, treba nam je le resne in dobre volje in sadjarstvo se bode povsod pri nas kaj lepo razvilo.

Zahvalo vseh spodnještajarskih sadjarjev pa so zaslužili vsi tisti, ki so že kakorkoli pripomogli, da se je priredila razstava sadja, od katere se smemo nadjati, da bode na nadaljni razvoj umnega sadjarstva pri nas močno vplivala. Zlasti se zahvaljujemo okrajnemu zastopu celjskemu, kakor tudi drugim okraj. zastopom za potrebne prispevke, „Kmetijski zadrugi" v Žalcu, katera je prevzela celo ureditev razstave, društvu „Kmetovalec" v Gotovljah in vsem drugim, ki so že kakorkoli sodelovali.

Sklenemo pa poročilo o tej gotovo jako zanimivej in znamenitej sadni razstavi z besedami slavnega sadjarja N. Gaucher-ja (izg. Gošeja), ki pravi:

„Vsakdo, ki si prizadeva vzbujati splošno ljubezen in veselje do sadjarstva, služi domovini in pospešuje blagor naroda."

Književnost.

(† **Cesarica Elizabeta.**) V spomin na preblago vladarico avstrijsko povodom Nje žalostne smrti, — slovenski mladini sestavil Jakob Dimnik, učitelj v Ljubljani, se imenuje mala knjižica, katera opisuje na prav poljuden način rajnko cesarico od rojstva do tragične nje smrti ter vse sprevodne in pogrebne svečanosti. Prva stran ima sliko pokojnice. Cena knjižici je samo 15 kr., po pošti 18 kr.

(**„Naša cesarica Elizabeta"**) je druga knjižica, kojo je spisal Fran Nedeljko. Razven podobe rajnke cesarice, so še tri slike, ki predočujejo morilčevo orožje, kraj umora ter pogreb na Dunaju. Cena knjigi je 12 kr., po pošti pa 14 kr.

Koledar.

Petek (7.) Marcij, p. sp.; Marko, papež. — Sobota (8.) Brigita, vdova; Simon, sp. — Nedelja (9.) 19. pobink. Dionizij, škof. — Pondeljek (10.) Frančišek Borg. sp. — Torek (11.) Justina, d.; Firmin, škof. — Sreda (12.) Maksimiljan, škof; Serafin, sp. — Četrtek (13.) Edvard, kralj. — Zadnji krajec dne 7. ob 7 uri 10 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 11. okt. v Ormožu; dne 13. v Kapli; dne 15, pri Sv. Duhu pri Ločah, Planini, Račjem, Sv. Križu pri Slatini in v Št. Ilju pri Turjaku.

Loterijske številke.

Gradec 1. oktobra 1898:	60, 25, 38, 84, 63
Dunaj „ „ „	61, 66, 78, 32, 38

(**Podporno društvo za slovenske visošolce na Dunaju**) prejelo je m. julija raznih daril. Darovali so p. n. gg. Stanko Pirnat, c. kr. notar v Mokronogu 10 gld.; dr. Nikolaj Tonkli, odvetnik v Gorici 5 gld.; gospa Karolina Lapajne v Idriji 5 gld.; g. Ivan Šepic, župan okolice konjiške itd. 5 gld.; gospica Franica Picek v Ribnici 3 gld.; vč. g. Anton Ledenik, župnik v Ločah pri Konjicah 3 gld.; vč. g. V. Kolar, provizor v Reki v Savinjski dolini 3 gld.; vč. g. Ivan Plevanič, župnik v Soteski 3 gld.; vč. g. Jos. Jurčič, dekan pri Sv. Lenartu v Sl. goricah 2 gld.; Jurij Pfeifer v Novem mestu 2 gld.; vč. g. Val. Mikuš, župnik pri Sv. Jurju ob juž. žel. 2 gld.; vč. g. Jak. Krušič, župnik pri Sv. Andražu pri Velenju 2 gld.; dalje so darovali vč. gg.: Vilibald Venedig, župnik v Ormožu, Jos. Zagajšek, župnik na Muti, L. Fürsager v Radovljici, Egidij Fux, c. kr. poštar v Ljubnem, J. Pušavec, c. kr. sodn. uradnik v Kranjski gori, France Guštin, trgovec, mestni svetnik itd. v Metliki, Janez Detiček v Poljčanah, Jos. Mihelič, c. kr. dež. sodnije svetnik v Šoštanju, dr. Rupert Bežek, c. kr. notar v Žatičini, Jernej Sbit, trgovec v Mokronogu po 1 gld.; vč. g. Fran Gajčevič, kurat v Trnji in g. Martin Poljak v Ajdovcu po 50 novč. Za vse darove bodi iskrena zahvala. Ker je društvo letos podpiralo nad 50 revnih, vseskozi vrednih dijakov v ter je razven razdelilo vsak mesec več kot 100 gld., treba je novih daril za bodoče šolsko leto. Darove bode tudi nadalje hvaležno sprejemal vč. g. Franč. Jančar, monsignor, župnik nemškega vit. reda, papeški častni kamornik, Dunaj I. Singerstrasse 7.

Poziv!

V podnožju Svetih Višarij ležečo slovensko vas „Ovčjo vas" je zadela dne 17. septembra t. l. ob 1. uri po noči grozna nesreča. Nastal je na dosihmal neznani način požar, ki je tekom ene ure upepelil 38. hišnim posestnikom vse njih premoženje. Vaščani kot posestniki se ne morejo pri lastnem, malem zemljišču preživeti in so tako prisiljeni si iskati svoj kruh kot drvarji v tujem svetu. To je vzrok, da ob času požara ni bilo domačih moških, ki bi branili svoje imetje. Beda in potreba je velika in to tem večja, ker je uničil požar tudi cerkev. Škode je blizo 100 000 gld.; siromašni prebivalci-pogorelci so pa bili za neznatno svoto zavarovani.

Podpisani obračajo se tem potom do usmiljenih bratov Slovanov, ter trkajo v upu uslišanja na njih srca, da bo vsak po svojih močeh pomagal olajšati nesrečo svojim bratom v Ovčji vasi.

Blagohotna vsakovrstna darila sprejema **Jože Svatou**, župniski upravitelj v Ukvah v Kanalski dolini na Koroškem.

Ukve, dne 25. septembra 1898.

Luk Selnik župnik. **Jože Svatou** župniski uprav. **Franjo Grafenauer** dež. poslanec.

Služba občinskega tajnika je pri občini Marija-Gradec pri Laškem trgu s 1. januvarjem 1899. leta oddati. — Mesečno plačilo 25 gld., prosto stanovanje in vrt za uporabo. Prosilec mora biti slovenskega in nemškega uradovanja popolnoma zmožen. — Prošnje naj se vložijo do 15. listopada 1898 pri županstvu Marija-Gradec pošta Laški trg.

(280) 2—2

Župan
I. Lapornik.

Prodajalca

išče konzumno društvo v Šoštanji, kteri mora biti vešč prodaje špecerijskega blaga in tudi zmožen navadne korespondence in nekoliko knjigovodstva. Poleg zanesljive osebe se zahteva kavcija ali primerno poroštvo. Ponudbe do 10. t. m. Služba se nastopi 15. t. m. (283)

Ravnokar je izšla knjiga

ELIZABETA

cesarica avstrijska umorjena v Genevi.

Knjiga ima 4 podobe, krasno podobo cesarice, napad in umor, pogreb in morilno orožje.

Krasna knjižica je mladini in odraslim v trajen spomin blage cesarice. (285) 3—1

Stane 12. kr., s pošto 14 kr.

100 knjižic 10 gld. franko doposlanih. Gospodom trgovcem primerni rabat. — Naroča se pri

IVAN BONAČ-U V LJUBLJANI.

Zahvala.

Vsem blagim gg. dobrotnikom, kateri so s svojimi darovi omogočili, da se je 29. avgusta 1898 šolska mladina ob priliki šolske slavnosti 50letnega vladanja Njih Veličanstva presvitlega cesarja Franca Jožefa I. s kruhom itd. pogostiti mogla, osobito pa č. g. kaplanu Ant. Lajnšic, kateri je poleg zdatnega denarnega daru vsem šolskim otrokom lepe molitvenike kot stalni spomin omenjene svečanosti preskrbeti blagovolil, kakor tudi vsem drugim, kateri so k svečanosti kaj pripomogli, izrekata podpisana v imenu obdarovanih najsrčnejšo zahvalo.

Šolsko vodstvo Turje, dne 13. septembra 1898.

Jernej Orožen načelnik kr. š. sv. **Josip Topolovšek** šolski vodja.

Oznanilo! Tri lepa stanovanja v novem poštnem poslopju II. nadstropje s 6, 5 in 4 sobami z vsem, kar k njim spada oddajo se v najem s 1. novembrom t. l. (287) 3—1

Natančnejša pojasnila pri predstojniku

c. kr. poštnega in brzojav. urada v Celju.

Novi živinski sejem

na Teharjih vršil se bode **dne 12. oktobra t. l.** kakor tudi vsako leto zanaprej, ter se vsi kupovalci in prodajalci živine na ta sejem vabijo.

Prodaja zemljišča

oziroma v najem se odda krčmarska obrt.

V Marenbergu v sredini trga je lepo, iz 18 oralov obstoječe zemljišče z eno nadstropno hišo, s krčmarsko obrtjo, z novim kegljiščem in novim gospodarskim poslopjem, prostovoljno pod zelo ugodnimi plačilnimi pogoji na prodaj, oziroma pri tej hiši obstoječa krčmarska obrt v najem oddati. — Vsa vprašanja radi prodaje, kakor tudi ponudbe radi najema krčmarske obrti, doposlati so na gospoda

Martina Kocbek-a
c. kr. notarja v Marenbergu.

(279) 3—2

Oznanilo.

Ker se popravlja uradno poslopje c. kr. okrajnega glavarstva celjskega, prodajalo se bode tekom meseca oktobra t. l. 21 **starih okenj velikosti 126/167 cm. in 11 starih dvojnatih okenj velikosti 126/167 cm. s šipami, vetrnicami in okovi vred, dalje razne stare deske za tla; 2 stare duri, stare peči, pisalne mize itd.**

Ponudbe se sprejemajo v stavbinski pisarni c. kr. okrajnega glavarstva št. 10 ali pa od c. kr. okrajnega tajnika Waida ob navadnih uradnih urah.

C. kr. okrajno glavarstvo Celje, dne 11. septembra 1898. (278) 3—2

Mlin in žaga z vodno in parno gonjo.

Hiša zidana, z opeko krita, 2 kleti, 3 sobe, kuhinja, pekarnica (pekovska obrt v hiši.)

Mlin zidan, z opeko krit. Lepa mlinska uprava z vodno in parno gonjo (7 popolnih valjarjev, 1 popolni stroj za čiščenje žita, 2 valjna stoia, 1 francoska, 1 nemška stopa, mlin za pšeno s stopo, 1 gladilni valjar, 1 stiskalnica za olje.

Strojnica s parnim kotlom in parnim strojem.

Žaga popolno upravljena z vodno in parno gonjo.

Gospodarsko poslopje s hlevi, zeliščni vrt ter okolo 4 orale zemljišča. **Cena 19.000 gld** ter ugodne plačilne pogodbe. Tudi menjava za malo gospodarsko posestvo. Pojasnila daja, ako se pošlje pisemska znamka:

Josef Nowak
k. k. concess. Realit. Verkehrs-Bureau,
(275) 1 Leibnitz, Steiermark.

Trgovina

Dragotina Hribarja v Celji

sprejema v naročevanje različne **pečate iz kavčuka in mesinga**, nadalje **vignete** za pisma in steklenice, po najnižjih cenah.

Velika izbira po zelo nizkih cenah. Sveže in zanesljivo blago.

Pismena naročila se razpošiljajo takoj in dobro zavita s prvo pošto.

Dežniki za ženske in možke.

Iz klota, komad po . . . . gld. 1·50, 1·65, 1·80, 2·—.
Iz pol svile in volne, komad po gld. 2·50, 2·80, 3·—, 3·50.
Iz same svile, komad po . . gld. 3·80, 4·—, 4·50, 5·—, 5·50, 6·50, 7·50.

Peter Kostič

Celje, Glavni trg štev. 2.

Naravni

brinovec in borovničar

prodaja

(269) 3—3 **Franc Cvek**

žgalnica v Kamniku (Kranjsko).

Martin Ropas

c. kr. priv. izdelovatelj glasovirov

v Celji, Ljubljanska cesta.

Lastnik mnogih diplom, svetinj in dveh c. kr. privilegij. Izdeljuje glasovire z dunajsko in pariško dvojno ponavljalno mehaniko, s svojo najnovejšo iznajdbo dvojnih odmevnikov ter z zvezo, podobno telefonu.

Priporoča svoje lastne proizvode po izvanredno **nizkih cenah.**

(45) 12

Krtače, čopiče, omele

vsake vrste

po nizkih cenah ter le domačega izdelka priporoča podpisani slavnemu občinstvu, posebno trgovcem, zidarjem i. dr.
Obečam vsakega naročevalca vsikdar zadovoljiti. (281 2—2

Ignacij Šimenc, krtačar

Glavni trg št. 3.

Stenografa

ki zna slovenski in nemški stenografirati, sprejme **dr. Ivan Dečko**

(284) 2—1 v Celju

Vožnje karte in tovorni listi

(160) 42 v

Ameriko.

Kralj. belgijski poštni parnik

Red Star Linie iz Antverpna naravnost v

Novi Jork in Filadelfijo.

Koncesijovana od visoke c. kr. **avstrijske** vlade. Pojasnila daje radovoljno

koncesijovana potovalna pisarna

E. Schmarda

v Ljubljani, Marije Terezije cesta št. 4, (pritličje na levo).

Zanesljiv vodja

v kamenolomih

ter tovarniški kamenarji

dobijo trajno delo poleti in pozimi pri

Ph. Knoch & Comp.

izdelovalnica cementa

(268) **Klein St. Paul, Koroško.** 3—3

Vam vsim, kateri ste se o priliki najine poroke naji spominjali, izrekava tem potom najsrčnejšo zahvalo.

Soštanj, 4. oktobra 1898.

MUDr. Karol Chloupek s soprogo.

SLAVIJA

vzajemno zavarovalna banka

v Pragi.

Življensko zavarovanje ponuja poleg svojih pravil vsakterniku, bodisi ubog ali bogat, najugodnejšo priliko, da si zagotovi gotov kapital, ki se izplača **po smrti ali pri doživetji pojedinca ali pa kot dota otrokom.**

Za četrtletno zavarovanje, za katero se plača gld. 42·13, zagotovi 25letni mož svojim dedičem kapital **gld. 5000,** ki se izplača koj po njegovi smrti ali pa njemu samemu **če doživi 60 leto.**

Pozornosti vredno je nadalje:

Zagotovljenje dote za otroke poleg tarifa I. a) 4., a I. a.) 5., **zavarovanje mnogovrstnih uspehov z zajamčenimi kapitali tarifa II. g) in zavarovanje penzije,** ki se izplača takoj ali pa po določeni dobi.

Ves čisti dobiček razdeli se mej člene.

Vsi fondi in rezerve banke „Slavije" znašajo **9,071.004·44 kr.** — Členov v življenskih oddelkih ima banka **28·182,** ki imajo zavarovanega kapitala gld. **30,367.237 62.**

Vplačalo se je kapitala v življenskih oddelkih do konca leta 1897. **gld. 11,483 466 02.**

V pupil. vredn. nalož. je **gld. 8,591.246 26.**

Do sedaj je banka izplačala členom v odd. I.—V. škod in nagrad **gld. 28,422 896·90.**

Podrobneja razjasnjenja in tarife razpošilja gratis

Generalni zastop banke „Slavije"

v Ljubljani

Gospodske ulice št 12., v svoji hiši.

V najem se da takoj posestvo

„Hamer"

pri Majšpergu ob cesti iz Ptuja v Rogatec na Dravinji. Njive, travniki in vrt blizo 40 oralov so zraven gospodarskega poslopja in enonadstropne gospodske hiše (graščinice). Ob cesti je tudi mlin na 3 kolesa in nova žaga (cirkular), ki ima vedno obilno vodne moči. Žaga in mlin

(249) **se tudi posebej dasta v najem** 5—4

Več se izve v konventu oo. minoritov v Ptuju.

Uljudnej pozornosti posebno priporočeno!

V **vsakem** poštno-oddajnem okraji, v **vsakej** fari in po potrebi in želji tudi v **vsakej** občini, nastavi se razumna, delavna in zanesljiva oseba kot

zaupni mož in posredovalec

z **ozira-vrednim** postranskim zaslužkom, ki se **vedno** množi in **mnoga leta** traja, od **nekega, čez trideset let** obstoječega domačega denarnega podjetja, priznane zanesljivosti **in** prve vrste. Pismene ponudbe pod **„20.298",** Gradec, poste restante.

Posestvo

ležeče blizo farne cerkve, ki obsega 30 oralov njiv, travnikov in lepih gozdov je z gospodarskimi poslopji vred iz proste roke na prodaj. — Cena 2700 gld. Plača se takoj ali po dogovoru.

Več pove upravništvo „Domovine" v Celji.

(275) 2—2

Rudolf Tabor

krojač

Celje, Gosposka ulica št. 5.

Priporoča se za izdelovanje oblek za gospode in dečke po najnovejših nošah.

Velika zaloga

vsakovrstnega modnega sukna ter izgotovljenih oblek za gospode in dečke.

Haveloki po najnižjih cenah.

Priporoča se za mnogobrojna naročila

Rudolf Tabor

(263) krojač v Celji. 10—4

Zahvale.

Spoštovani gospod!

Zahvaljujem Vas, ker ste mi poslali tako izvrstno zdravilo proti kašlju in prsoboli. Porabil sem jedno steklenico trpotčevega soka, pa sta mi kašelj in prsobol skoro prenehala. Pošljite mi takoj še 3 steklenice Vašega izvrstnega trpotčevega soka ter zraven tudi 2 zavoja čaja proti kašlju. Z velespoštovanjem

Vaš hvaležni

Jakob Suppan.

V Divači, dne 19. vinotoka 1897.

Trpotčev sok (Spitzwegerich-Saft), kateri deluje tako izvrstno zoper kašelj, prsobol, hripo, težkemu dihanju pa tudi za stare bolečine, dobiva se vedno svež v lekarni k Zrinjskomu, H. Brodjovin, Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naj vsakdo pazi na varstveno znamko, ker le oni trpotčev sok je iz moje lekarne, ki ima na steklenici sliko Nikole Šubiča Zrinjskega, bana hrvatskega.

Cena steklenici trpotčevega soka z natančnim navodilom o vporabi je 75 krajcarjev.

Zraven trpotčevega soka je tudi dobro rabiti gorski čaj proti kašlju.

Cena jednemu zavoju gorskega čaja proti kašlju z natančnim navodilom je 35 kr.

Prvo kakor drugo se pošilja vsak dan po poštnem povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priloži za vozni list in za zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Cenjeni gospod lekarnar!

Pred kratkem časom sem si naročil od Vas jedno steklenico krepilnih švedskih kapljic, one so meni in mojim znancem tako dobro pomagale, da se Vam moram za to dobro zdravilo najtopleje zahvaliti. Blagovolite mi za moje znance še poslati tri steklenice po 80 kr. po poštnem povzetju.

S spoštovanjem

Vid Zanič

Modruš, dne 26. maja 1898.

Prave krepilne švedske kapljice delujejo izvrstno proti vsem želodčevim boleznim, pospešujejo prebavljenje, čistijo kri, krepčajo želodec. Po teh kapljicah se izgubé vse bolezni v želodcu in črevah ter se dobi dober tek. Paziti je treba na varstveno znamko, ker le one krepilne švedske kapljice so iz moje lekarne, ki imajo na steklenici sliko Nikole Šubića Zrinskega, bana hrvatskega.

Cena jedni steklenici krepilnih švedskih kapljic z natančnim navodilom je 80 kr. Pošilja se vsak dan po poštnem povzetju. Kdor pošlje denar v naprej, naj priračuni za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Naročila, ki znašajo 5 gld. in več pošiljajo se poštnine prosto.

Vrlo spoštovani gospod!

Moja žena je ležala tri mesece vsled trganja po udih in kostoboli. Ko pa je začela rabiti Vaše „mazilo proti kostoboli" ustala je že po treh dneh, a danes pa, hvala Bogu, hodi. Zahvaljujoč se Vam na tem izvanrednem mazilu ostajam pokoren sluga

Bartol Lisički.

V Strmcu pri **Stubici,** dne 22. travna 1898.

Mazilo proti kostoboli (Fluid) je vrlo dobro zdravilo proti trganju v kosteh, revmatizmu, bolečinam v križu, proti prehlajenju, pri prepihu itd. Mazilo krepi izmučene žile, ter pomaga starim, ki trpijo na slabosti v nogah.

Vsaka steklenica mora biti previdena z varstveno znamko, t. j. s sliko Nikole Šubića Zrinjskega, bana hrvatskega, ker samo ono mazilo je iz moje lekarne, koje nosi to varstveno znamko na steklenici. Cena jedni steklenici mazila proti kostoboli z natančnim navodilom je 75 kr. Razpošilja se vsak dan po poštnem povzetju.

Kdor pošlje denar v naprej, naj priračuni za vozni list in zabojček 20 kr.

Lekarna k Zrinjskomu

H. BRODJOVIN

Zagreb, Zrinjski trg št. 20.

Lastnina in tisk D. Hribar-ja v Celji. Odgovoren za tisk Ivan Spindler. Odgovorni urednik in izdajatelj Ante Beg.